

8th March 1963] [Srimathi Jothi Vencatachellum]

The Health Department of the Corporation of Madras have appointed additional staff for the prompt treatment of cases in the Infectious Diseases Hospital and for the performance of vaccinations and re-vaccinations in the affected areas in the City. Vaccinations are being carried on vigorously and a large number of people have been given protection. As many as 54,997 primary vaccinations and 2,68,199 re-vaccinations were conducted during the year 1962 and a total of 13,706 primary vaccinations and 82,674 re-vaccinations have been conducted from 1st January 1963 up to 2nd March 1963.

Every effort is being made to bring the disease under control.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1963-64.

3-10
 p.m.

Mr. CHAIRMAN: We will now continue the discussion on the budget for 1963-64. Sri K. Anbazhagan will now speak.

திரு க. அன்பழகன்: சட்ட மன்றத் தலைவரவர்களே, இந்த ஆண்டு, நிதியமைச்சர் அவர்களாலே அளிக்கப்பட்டிருக்கும் நிதி நிலை அறிக்கைமீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூறுவதற்கான வாய்ப்பை அளித்தமைக்காக உளமார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இவ்வாண்டு நிதி நிலை அறிக்கை பொதுமக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்க வேண்டிய அறிக்கையாகும் என்ற எண்ணத்தோடு அமைச்சர் அவர்கள் அதைக் கண்டிப்பவர்களைப் பற்றி எண்ணச் சற்று ஆத்திரப்படுகிறார்கள். இந்த நிதி நிலை அறிக்கை பொதுமான் பலன் அளிக்கக்கூடியதாய் பொது மக்களுக்குப் பயன் அளிக்கக்கூடியதாய் இல்லை என்ற குறைபாட்டினை எடுத்துச் சொல்பவர்கள், அரசாங்கம் மக்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்று குறை கூறுபவர்கள்—அரசாங்கத்தைக் கண்டிப்பதற்காகவே அவ்வாறு கூறுகிறார்கள் என்ற எண்ணத்தை ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் ரூ. 125 கோடியளவிற்குத் தமிழ்நாட்டு வரவு-செலவைப் பெருக்கி இருப்பதற்காக நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். 125 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு தமிழ்நாட்டு வரவு-செலவு பெருகி இருந்தாலும் தமிழ்நாட்டில் வாழ்கிற 3½ கோடி மக்களின் வாழ்க்கையின் வரவு-செலவில், அவர்கள் பெறவேண்டிய அளவுக்கு நல்ல நிலையினை இன்னும் பெறவில்லை என்பதனை நாடாளுகிற அமைச்சர்கள், நிதியமைச்சர் என்ற எண்ணத்தில் மட்டுமல்லாமல் நாட்டுமக்களுக்கு எப்படியும் வாழ்வு அளித்தாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு கருதிப்பார்த்தால், உணரமுடியும். இதில் மக்களுக்கு உள்ள குறைகளையும் உணரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். குறை என்று சொன்னால் வரவு-செலவில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற புள்ளி விவரத்தில் இருக்கிற குறைகள் மட்டுமல்ல. அரசாங்கத்தின் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில், மக்கள் எதிர்பார்ப்பது எல்லாம் நிறைவேறாமல் இருப்பதினால் உள்ள குறைகள்

[திரு. க. அன்பழகன்]

[8th. March 1963]

தங்கள் வாழ்க்கையில், வறுமை நீங்க வேண்டும். வாட்டம் போக வேண்டும், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் மறைய வேண்டும், வருமானம் பெருக வேண்டும் என்று இப்படிப் பல்வேறு விருப்பங்களை, ஜனநாயக ஆட்சி முறையில் மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அவைகளை ஒரு அரசாங்கம் நிறைவேற்றி இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு இருக்குமானால், வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் தரப்படும் புள்ளி விவரங்களைத் தவிர வாழ்க்கைத் தரம் இவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது, ஆகவே இதனை வரவேற்கிறோம் என்று வரவேற்பார்கள். அன்றாடச் செலவினம் இவ்வளவு குறைந்திருக்கிறது. செலவு குறைந்து வருமானம் பெருகி இருக்கிற காரணத்தால் மக்கள் இல்லங்களில் நிம்மதி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிவிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களோ, ஏழை வீட்டில் மண் எண்ணை விளக்கு எதற்கு என்று கேட்பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நினைப்பு தவறு ஏழைகளுக்குத்தான் மண்ணெண்ணை விளக்கு தேவைப்படுகிறது. இவர்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால், ஏழைகள் வீட்டில் எரிகிற காடா விளக்கு, பசு நெய்யால் எரிகிறது என்று எண்ணிக் கொண்டுள்ளார்களோ என்று கூட நான் நினைக்கிறேன். சிலருடைய பேச்சிலிருந்து அப்படிப்பட்ட எண்ணம் இன்றைக்கு தோன்றுகிறது.

ஆனால் உண்மையான ஜனநாயக ஆட்சியில் மக்கள் எதிர்பார்ப்பது இந்த ஆண்டு புதிய வரிகளைப் போட்டார்களா, இல்லையா என்பது கூட அல்ல. அவர்கள் எதிர்பார்ப்பது, தங்கள் வாழ்க்கை நடத்துவதற்குத் தேவையான வழி முறைகள் இதில் வகுக்கப்பட்டு இருக்கின்றனவா இல்லையா என்பதுதான். அமைச்சர் அவர்கள் நான் என்ன புதிய வரியா போட்டு இருக்கிறேன் என்று கண்டிக்கக் கூடும். ஆனால் ஏற்கனவே போட்டிருக்கிற வரிகள்—இந்த ஆண்டு போட்டவை அல்ல—இதற்கு முன்னால் போட்டிருக்கிற வரிகள்கூட வளருகிற வரிகளாகும். மத்திய சர்க்காரைப் போல் பெரிய அளவில் இல்லை என்று சொன்னாலும், அவைகள் ஓரளவுக்கு ஆண்டுக்கு ஆண்டு வளருகிற வரிகளாகவே இருக்கின்ற காரணத்தால், ஏற்படுகிற புதிய செலவுகளை ஓரளவுக்கு ஈடுகட்டிக் கொண்டுதான் வருகின்றன. நிலவரி வேண்டுமானால் பெரிய அளவுக்கு வளராமல் இருந்து வரக் கூடும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட வரிகூட, இந்த ஆண்டு முதலாக, புதிதாக வசூலிக்கப்படும். நிலவரியின் கூடுதல் நீர்வரி காரணமாகவும் நகர்ப்புற நிலங்களுக்குப் போடப்படும் வரிகள் காரணமாகவும், இந்த இனத்தில் வருவாய் பெருகத்தான் போகிறது. ஆனால் இதைவிடத் தெளிவாக இங்கே அரசாங்கத்தினால் தரப்பட்டிருக்கிற நிதி நிலைக் குறிப்பில் இது கூறப்பட்டிருக்கிறது. வாகன வரி, 1961-62-ல் 703 லட்சம். 1962-63-ல் 742 லட்சம். இன்றைய தினம் எதிர்பார்க்கப்படுகிற தொகை 1,150 லட்சம். பொது விற்பனை வரி, 1961-62-ல் 1,579 லட்சம். 1962-63-ல் 1,759 லட்சம். 1963-64-ல் இங்கே புள்ளி விவரத்தின்படி எதிர்பார்க்கப்படுவது 1,921 லட்சமாகும். மத்திய விற்பனை வரியில் கிடைக்க வேண்டிய பங்கு 270 லட்சத்திலிருந்து 330 லட்சமாக உயருகிறது. மோட்டார் எண்ணை வரி 276 லட்சத்திலிருந்து 325 லட்சமாக உயருகிறது.

9th March 1963]

[திரு. க. அன்பழகன்]

கேளிக்கை வரி, 229 லட்சத்திலிருந்து 284 லட்சமாக உயருகிறது. இவை அதிகரிக்கப்பட்ட வரிகள் அல்ல என்று கருதலாம். ஆனாலும் வளர்ந்துள்ளன என்பது தெளிவு.

அரசாங்கம் வரி வாங்காமல் செயல்பட வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பவனல்ல நான். அவ்வாறு யாரும் எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. ஆனால் உயருகிற வரிகள் இருக்கின்ற காரணத்தால், அதாவது வளருகிற வரிகளை ஏற்கனவே வதித்திருப்பதால் கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தால் இன்றைய தினம் புதிய வரிவிதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகவே மக்களை பாதிக்கிற வரிகளில் ஏதாவது ஒன்றை அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்து விட்டு, இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் இன்ன வரியைக் குறைத்திருக்கிறேன், இதற்குப் போட்டிருந்த விற்பனை வரியை விலக்கி இருக்கிறேன் என்று கூறி இருந்தால், நான் இப்படி குறை கூறுவதற்குப் பதிலாக, இந்த ஒரே ஒரு காரணத்திற்காகவே நான் ஏதும் பேசாமலே அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு மாதிரி போடுகிறேன் என்று போட்டுவிட்டு அமர்ந்திருப்பேன். ஆனால் விலக்கப்பட்ட வரி எதுவுமில்லை. ஏறுகிற வரியும், தடுக்கப்படவில்லை. இவையெல்லாம் தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தின் சார்பில் செய்யப்படுகிற இதே சமயத்தில் இந்த நாட்டு மக்கள், மத்திய அரசினரின் வரியால் பெரிதும் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு மத்திய சர்க்காருக்கு ஏற்பட்டு இருக்கிற பெரும் பொறுப்பை நான் உணராதவனல்ல. நாட்டைப் பாதுகாக்கிற கடமைக்காக இதுவரையில் 250 கோடி, 300 கோடி என்று பாதுகாப்புத் துறைக்கு செலவிட்டோம். இப்போது 800 கோடி ரூபாய் அளவு செலவழிக்க வேண்டி இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். அந்த நிலை இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறபோது செலவிடக் கூடாது என்றோ, தேவையில்லை என்றோ சட்டமன்ற உறுப்பினரான நான் கூறுவது முறையல்ல, சரியுமல்ல, நேர்மையுமல்ல. ஆனால் அவ்வளவு செலவழிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதற்காக விதிக்கப்பட்டுள்ள வரி முறைகளை அப்படியே வரவேற்க முடியாது. மத்திய அரசினரால் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள வரிகள், வகை தொகை இல்லாமல், முறையிலாமல் விதிக்கப்பட்டு எண்ணிப் பார்த்தார்களா என்று காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்களே கூடக் கேட்கும் அளவுக்கு, நாட்டு மக்களைப் பாதித்திருக்கிறது. தமிழ் நாட்டு நிதியமைச்சர் அவர்கள் இதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மத்திய நிதியமைச்சர் அவர்கள் நெருக்கடி நிலைக்காக இந்த வரிகளைப் போட்டு விட்டாலும் இதன் விளைவுகளை ஒரு கணங்கூட எண்ணிப் பார்க்க மறந்துவிட்டார் என்றுதான் தோன்றுகிறது. நம் மாநில அமைச்சர் ஒரு வேளை மத்திய அரசில் நிதியமைச்சராக இருந்திருந்தால் இப்படிப்பட்ட வரிகளை ஒரு நாளும் அவர் போட்டிருக்க மாட்டார், போட மனம் வந்திருக்காது என்றே நான் நம்புகிறேன். தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்த காரணத்தால் ஏழை எளிய மக்களைப் பற்றி ஓரளவாவது அவருக்குத் தெரியும். இப்போது மத்திய அரசில் இருக்கும் நிதி அமைச்சர், பொதுமக்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. தன்னுடைய கருத்துத்தான் முக்கியம்

[திரு. க. அன்பழகன்] [8th March 1963]

என்று பேசுகிறார், செயல்படுகிறார். நான் இதைப் பற்றிப் பேசும் போது, மத்திய சர்க்காரின் நிதி நிலை அறிக்கையின்மீது நான் பேசுவதாக அருள்கூர்ந்து எண்ண வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆனால் இங்கே உள்ள மக்கள் படும் கஷ்டத்தை, துன்ப உணர்வைச் சொல்லியாக வேண்டியது அவசியமாகிறது. மண்ணெண்ணை விலையை வரி காரணமாக உயர்த்துகிறார்கள் என்றால் யார் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லியாக வேண்டும். இன்னும் விலை உயர்த்துகிறார்கள் என்றால், தடுத்து நிறுத்த வேண்டிய பொறுப்பு, தமிழ்நாட்டு மக்களைப் பொறுத்தவரை, தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்திடம்தான் இருக்கிறது. மக்கள் தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்திடம்தான் கேட்க முடியும். அவர்கள்தான் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். முன்னர் 32 நயா பைசா விலையில் விற்ற மண்ணெண்ணை இன்றைய தினம் 45 நயா பைசாவுக்கு தீர்மானிக்கப்பட்ட விலையினில் விற்கிறது. சில இடங்களில் 50 நயா பைசாவுக்குக்கூட விற்கப்படுகிறது. இது ஏழைகளைப் பாதிக்காமல் வேறு யாரை பாதிக்கும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கருத முடியும். மிகப் பெரிய செல்வர்களும் வசதி படைத்தவர்களும் இன்று மின்சாரத்தைக் கொண்டே சமையலை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறார்கள். இப்படிப் பட்ட வசதியுள்ளவர்கள் மண்ணெண்ணை விலை ஏறுகிற காரணத்தால், கொஞ்சமும் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். விலையேற்றம் பாதிப்பது என்பது எப்பொழுதுமே கையிலே மிதப் பணம் இல்லாதவர்களைத் தான்; பணம் உள்ளவர்களை அல்ல. அதே போல் இன்றைய தினம் மண்ணெண்ணையைப் பயன்படுத்தி சமையல் செய்யப் பலர் முன்வந்துள்ளனர் என்றாலும், அதற்குக் காரணம் அதற்கு முன்னர் விறகு விலை மிகவும் அதிகமாக ஏறியதுடன் விறகே கிடைக்கவில்லை என்ற நிலை பிறந்ததுடன் $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் என்று விறற் விறகு $2\frac{1}{2}$ ரூபாய் என்று விறற்தைக் கண்டு பயந்து மண்ணெண்ணைப் பக்கம் மக்கள் திரும்பினார்கள். இப்போது மண்ணெண்ணை விலையைக் கண்டு பயந்து விறகு பக்கம் திரும்ப வேண்டும். இது இன்று நடுத்தர குடும்பத்தில்கூட ஏற்பட்டுள்ள நிலையாகும். அதைப்போல அடுத்த மாதத்திலிருந்து பல்வேறு பொருள்கள் விலையேறுமென்பதைத் திட்டவாட்டமாக வணிகத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். யாராவது ஒருவர் இப்படியெல்லாம் விலையேறுவதால் ஏழைக்கு என்ன நஷ்டம் என்று கேட்டால் மக்களுடைய இயல்பான வாழ்க்கை முறைகளை அறியாதவர் என்றுதான் அவரைக் கூறவேண்டும். பெரும்பாலான ஏழை மக்கள் சோப்பு உபயோகிக்கிறார்கள். நடுத்தர மக்கள் பல்வேறுவிதமான அழகுச் சாதனங்களில் ஒன்றிரண்டாவது வாங்குகிறார்கள். இவர்கள் வாங்கும் பொருளுக்கு அதிக அளவு விலை கொடுக்கவேண்டுமென்ற நிலை ஏற்பட்டால் அவர்களுடைய மனதில் பெரிய வரிப்பளுவைச் சுமக்கின்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. பண்டங்களைக் கையில் வாங்கும்போது இதற்கா இவ்வளவு வரி செலுத்துகிறோம் என்று

8th March 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

கவலையுடன் எண்ணுகிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் போடுகிற வரி ஏழைகளைப் பாதிக்கிறபொழுது மாநில அரசாங்கம் மகிழ்ச்சியடைய முடியாது.

அடுத்து, மாநில அரசாங்கத்தினுடைய நிதி நிலைமை எப்படியிருக்கிறதென்பதைப்பற்றி மத்திய சர்க்காரால் அமைக்கப்பட்ட திட்டக் குழு ஆராய்ச்சி நடத்துகிறது. அடுத்த ஆண்டு இவர்களுடைய வரவு-செலவுத் திட்டம் ஒழுங்காக அமையுமா அமையாதா, எவ்வளவு வரி போடவேண்டும், அதைப் போட்டார்களா, போடவில்லையா என்று 1963-64-ம் ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்திருக்கிறது. அப்படிச் செய்து ஏறத்தாழ 60 கோடி ரூபாய் அளவுக்குப் புது வரி போட்டு விடுவார்களேயானால் மேலும் கட்டாய சேமிப்பு முறையில் நிதி திரட்டுவார்களேயானால் 1963-64-ல் மாநிலத்தின் திட்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியுமென்று திட்டக்குழு ஆலோசனை தெரிவித்திருக்கிறது. நம்முடைய உரிமைகளில் மத்திய அரசாங்கம் முழு அளவுக்கு ஆதிக்கம் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுடைய விருப்பப்படி மாகாண சர்க்காரின் திட்டமிருக்கிறதா என்பதை அடிக்கடி கண்காணிக்கிறார்கள். அமைச்சரவர்கள் எங்கள் உரிமையில் தலையிட நாங்கள் இடம்தரமாட்டோம் என்று சொல்லக் கூடும். ஆனால் மத்திய அரசுக்கு அந்த அளவுக்கு மாநில அரசில் பெரியதொரு பிடிப்பும் பொருளாதாரத் திட்டத்தில் ஆதிக்கமும் இருந்துவருகிறது. இவைகளை மத்திய சர்க்கார் சார்பில் அமைந்திருக்கிற திட்டக்குழு மேற்கொண்டு நடத்திவருகிறது.

அவர்களுடைய மனப்பான்மை அப்படியிருப்பதை இன்னும் பல்வேறு துறைகளில் அவர்கள் நடத்திவரும் செயல்கள் எடுத்துக் காட்டும். மாகாண சர்க்கார் பெற்றிருந்த வரிகள் பலவற்றை இன்று மத்திய சர்க்கார் வரிகளாக மாற்றிவருகிறார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் அதற்குப் பின் இவ்வளவுதான் பங்குத்தொகை கொடுப்போம் என்கிறார்கள். மாகாண சர்க்காருடைய உரிமையைப் பறித்துக்கொண்டு, நாங்கள் பிரித்துத் தருகிறோம் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த நிலைமை நீடிக்குமானால் அது ஏற்க முடியாததாகும். மத்திய சர்க்கார் வசூலித்து அதில் இவ்வளவு பங்குத் தொகை மாகாணங்களுக்கு என்று தருகிறார்கள் என்றால், வசூலிக்கிறவர்கள் மாகாண சர்க்கார் அதிகாரிகளாக இருந்தாலும் மத்திய சர்க்காருடைய வரிமுறைப்படி எண்ணும்போது மாகாண சர்க்காருடைய பெருமைக்கும் சிறப்புக்கும் அது ஏற்றதாகாது.

மேலும், குறிப்பாக மத்திய அரசினர் நிர்வாகத் துறையில் இன்னின்ன துறைகளை அகில இந்திய முறையில் ஆக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறார்கள். பொறியியல் (இன்ஜினியரிங்), காட்டிலாகா மருத்துவ சுகாதார இலாகா ஆகிய இந்தத் துறை அதிகாரிகள் இதுவரை, ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகள் எப்படி மத்திய சர்க்காரின் அலுவல் தகுதியுடையவர்களாக உருவாக்கப்பட்டார்களோ அதே வகையில் இந்தத் துறை அதிகாரிகளும் மத்திய

[திரு. க. அன்பழகன்]

[8th March 1964]

சர்க்காரின் நேரடிப் பணியில் இல்லாவிட்டாலும் கூட மத்திய சர்க்காரின் தொடர்புத் தகுதியுள்ள அதிகாரிகளாக ஆக்கப்பட இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமை நம்முடைய மாநிலத்திலுள்ள திறமைமிக்க அதிகாரிகளுக்கு உயர்வளிக்கப் பயன்படாதென்றே கருதுகிறேன். இந்தப் பிடிப்பு இங்கு இடம் பெறுமானால் அதிகாரிகளைக் கூட மாநிலத்தினுடைய அதிகாரிகள் என்று உரிமையோடு சொல்லமுடியாது. இந்தப் போக்கு தடுக்கப்படவேண்டும். இதைத் தடுக்க மாநில அரசாங்கம் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து மதிப்பிற்குரிய மந்திரி அவர்கள் மத்திய சர்க்கார் திட்டப்படி பாராளுமன்றத்தில் சுகாதாரத்திற்குத் தேவையான ஒரு சட்டம் கொண்டுவர அனுமதி கோரி இங்கு ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றினார்கள். அப்போது நான் இங்கு கேட்டுக்கொண்டது, இப்படி ஒவ்வொரு சட்டமாகப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றும் நிலைமை ஏற்பட்டால் நம்முடைய அவைக்குள்ள உரிமைகளும் கடமைகளும் குறைந்துவிடுவதுடன், அதனால் மாநில மருத்துவத்துறை வளர்ச்சியும் பாதிக்கப்படுமாதலின் அவ்வாறு அனுமதிப்பது முறையுமல்ல, அவசியமுமல்ல என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தேன். அப்போது அமைச்சர் அவர்கள் அளித்த பதில், பாராளுமன்றத்தில் பொதுநோக்கத்துக்காக சட்டம் செய்தபோதிலும் ஏதாவது திருத்தங்கள் வேண்டுமானால் நாமே செய்துகொள்ளலாம் என்றும் சட்டத்தில் நம்முடைய மாநிலத்திற்கு ஏற்றவகையில் எந்தப்பகுதியேனும் இல்லாவிட்டால் அதற்கான திருத்தங்களை நாம் நிறைவேற்றலாம் என்றும் இந்த அவையிலே தெரிவித்தார்கள். அப்படியேதேனும் குறைகள் இருக்குமானால் நம்முடைய சென்னை மாநிலம் இப்படிப்பட்ட துறையில் வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதால் அந்த மத்திய சட்டத்தில் நம்முடைய மாநிலத்திற்கேற்ற வகையில் சில திருத்தங்கள் செய்யலாமென்பதை எண்ணி நான் மயங்கினேன். ஆனால் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி 252-வது விதி முதல் பகுதியை அடிப்படையாக வைத்து இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் அடுத்த பிரிவில் தெரிவித்திருப்பது மாற்றுக்கிற உரிமை மாநில சட்டமன்றங்களுக்கில்லை என்பதாகும். அவர்களே விரும்பினால்தான் பாராளுமன்றத்தில் திருத்த முன்வரலாம். அந்த விதி இது.

‘252 (2) Any Act so passed by Parliament may be amended or repealed by an Act of Parliament passed or adopted in like manner but shall not, as respects any State to which it applies, be amended or repealed by an Act of the Legislature of that State’.

இந்தக் கருத்து மிகத் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாற்றங்கள் வேண்டுமானாலும் மத்திய சர்க்கார் சார்பில் பாராளுமன்றத்தில் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தை மாற்ற நமக்கு உரிமை இல்லை. மத்திய சர்க்கார் அமைச்சருக்கு அனுப்பி இங்குள்ள அமைச்சர்கள் எழுதவேண்டும். இவர் அவருக்கு எழுதி அவர் தீர்மானம் செய்து பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்

8th March 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

பட்டால் தவிர மாநில அதிகாரத்துக்குரிய சுகாதார இலாகா சட்டமென்றாலும் மாற்றிக்கொள்கிற உரிமைகூட நமக்கில்லை. ஒரு பகுதியைக் கூட மாற்றிக்கொள்வதற்கு உரிமை இல்லை என்று சொன்னால், அந்த அளவுக்குக் கட்டுப்படக்கூடிய முறையில் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதற்கும் அதற்கு நாம் இணங்குவதற்கும் என்ன அவசியமென்று கேட்க விரும்புகிறேன். மாகாண அரசாங்கத்துக்கும் மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் பகையுணர்ச்சி உண்டுபண்ணும் அடிப்படையில் நான் கேட்கவில்லை. மாகாண அரசாங்கத்தின் உரிமைகள் அழிந்துபோகும் வகையில், இன்றைய முறையில் பாராளுமன்றம் சட்டம் செய்து கொள்ளலாமென்று அனுமதி கொடுக்கும் உரிமை நமக்கிருந்தாலும் அதற்குப் பின்னர் அது பற்றி நாம் செயல்பட உரிமை இழந்து விடுகிறோம். மத்திய சர்க்காருக்கு நமது உரிமைகளைத் தத்தம் செய்துவிட்ட சட்டமாக அது ஆகிவிடுகிறது. அதனைத் திருத்துவதற்குச் சென்னையில் சட்டசபையிலோ, மேல் சபையிலோ விவாதம் எழுப்பமுடியாது.

இப்படியே மாநில அரசாங்கத்தினுடைய உரிமைகள் எல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. மத்திய அரசாங்கம் போடுகிற வரிகள், மாநில அரசாங்க அமைச்சர்கள் வெளியில் மக்களுக்கு பதில் சொல்லமுடியாத அளவுக்குப் பாதித்திருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் நிதி நிலை அறிக்கை மூலமாக compulsory யாக கட்டாயமாக, சாதாரண வருவாய் பெறுகிற வர்களிடமிருந்து சேமிப்பு நிதி திரட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். மாத வருமானத்தில் 3 சதவிகிதம் பாதுகாப்பு நிதிக்காக கட்டாயமாகச் சேமிப்பு தொகையாகக் கட்டியாக வேண்டும். இந்த நிலைமை 125 ரூபாய் வருமானமுள்ளவர்களுக்குக் கூட வருகிறது என்று சொன்னால் இதைவிட வருந்தத்தக்க நிலைமை வேறு இருக்கமுடியாது. வசதியுள்ளவர்களுக்கு வரி போடப்படுவதும், தாங்கக்கூடியவர்களிடமிருந்து கிடைத்த வரைக்கும் தேடிக்கொள்வதும் ஒன்று தாங்க முடியாதவர்களை இந்தத் தொல்லையைத் தாங்கித் தீரவேண்டுமென்று கட்டாயப் படுத்துவது மற்றொன்று. மத்திய சர்க்கார் வரிபோடுவதில் ஒரு வழிமுறை இருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட வரித் திட்டத்தையும் கட்டாய சேமிப்பையும் கொண்டுவருவதற்கு முன்னர் தேவையான பொருள்களைப் பல்வேறு துறைகளிலிருந்து பெறுவதற்கு மாநில நிதியமைச்சர்களை அழைத்து கலந்து பேசிவிட்டு அவர்களுடைய வரவுசெலவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்திருக்கவேண்டும். மத்திய சர்க்கார் மாநில அரசினரை மதிப்பது உண்மையாக இருந்தால் மாநிலத்தில்

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்: பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் சார். அங்கத்தினர் சென்னை அரசாங்க வரவுசெலவுத் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களா? அல்லது மத்திய சர்க்காருடைய திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களென்பதைத் தலைவர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member will proceed

[8th March 1963]

திரு. க. அன்பழகன் : மத்திய அரசினர் தம்முடைய வரவு செலவுத் திட்டத்தால், மாநில அரசுக்குக் குறைவேற்படாமல் இருக்கவேண்டுமெனில், மாநில அரசாங்கம் எந்தெந்தத் துறையில் வரிவிதிக்கக் கூடுமோ, அவைகளை விட்டு மற்ற துறைகளிலேயே வரிவிதித்திருக்க வேண்டும்.

3-10
ப. ம.

அப்படி மாநில அரசாங்கங்கள் அவற்றின் வருவாய்க்கு என கொண்டுள்ள சில முயற்சிகளுக்குக் கூட மத்திய அரசின் நிதி முயற்சியால் குந்தகம் ஏற்படக்கூடாது. மத்திய சர்க்கார் போட்டுள்ள வரியினால் இன்றைய தினம் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய சார்பிலும் மாநில அரசாங்கத்தினுடைய ஆதாவோடும் National Savings Certificates தேசிய சேமிப்புத் சான்றுகள் விற்று வரப்படுகிறது. அதேபோல பாதகாப்புக்கு என வேறு விதத்திலும் நிதி கேட்கிறார்கள். இது Post-office அஞ்சலகம் மூலமாகவும் பாங்குகள் மூலமும் கட்டப் பட்டு வருகிறது. அப்படி எல்லாம் சேமிக்குமாறு கேட்கிற பொழுது குறைந்த வருமான முள்ளவர்களாலும் விரும்பி தரப்படுகிறது. அந்த நிதியும் கூட கட்டமுடியாத அளவுக்கு இன்றைய புது சேமிப்பு இருக்கிறது. நான் குறிப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது, இதில் மத்திய சர்க்கார் புது வரிகளும், சேமிப்புத் திட்டமும் போடுவதற்கு முன்னரே பொது மக்களிடம் சேமிப்பு நிதி திரட்டக் கூடிய திட்டம் இருக்கிற நிலைமையில், மாநில அரசாங்க நிதி அமைச்சர்களை எல்லாம் கலந்து, இது பொது மக்களைப் பாதிக்காதா, மாநில அரசாங்கத்தினுடைய வரவு செலவுத் திட்டத்திற்குப் பாதகமாக இருக்காதா என்பதை யெல்லாம் கேட்டு அறிந்து இருக்க வேண்டும்.

மற்றொன்று மத்திய சர்க்கார் தனிப்பட்டவர்களிடமிருந்து நிதி வசூல் செய்கின்ற பொழுது அல்லது கட்டாய சேமிப்பு நிதி கேட்கிற பொழுது ஒரு அளவுக்கு மேற்பட்ட வருமானம் உள்ளவர்களிடம் தான் மத்திய சர்க்கார் கேட்கும் முறை இருக்க வேண்டும். அவர்கள் இன்கம்டாக்ஸ் வருமானவரி, கட்டும் அளவு வருமானம் உள்ளவர்களிடத்தில் மட்டும் இதற்கு மேல் இவ்வளவு நிதி செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டார்களானால் அதில் ஓரளவுக்கு நியாயம் இருக்க முடியும். ஆனால் இன்கம்டாக்ஸ் கட்ட வேண்டிய இடத்திற்கே வரமுடியாத ஏழை மக்களிடமிருந்தும், சிறு சிறு தொழிலில் உள்ளவர்களிடமிருந்தும், அரசாங்க அலுவலர்களிடமிருந்தும், இன்றைய தினம் கட்டாய சேமிப்பு நிதி கட்டவேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்றால் அதில் ஏற்படுகிற குறை பல்வேறு வகைப்பட்டதாகும். அதை அவர்கள் செலுத்துகிற பொழுது மன வருத்தத்தோடு தான் செலுத்துவார்கள். அது அவர்கள் கவலையை அதிகமாக்கி உற்சாகத்தைக் குறைக்கும். இரண்டாவது அதை வசூலிப்பதற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிற நடவடிக்கையும் செலவும் பெருமளவில் இருக்கும். மேலும் இதைத் திரட்டுவதற்கு மாநில அரசாங்கமெல்லாம் அந்த முயற்சியில் ஈடுபடுகிற பொழுது, அந்த முயற்சிக்கு ஏற்படுகிற செலவினத்தை கணக்குப் பார்த்தாலும், இதை வசூலிக்க எடுத்துக்கொள்ளுகிற முயற்சி, ஏற்கப்படுகிற செலவு, மக்கள் படுகிற துன்பம் ஆகிய

8th March 1963]

[திரு. க. அன்பழகன்]

வற்றைச் சேர்த்து பார்க்கிற பொழுதும் இது ஒரு குறையாகவே தெரியும். 125 ரூபாய் அளவுக்குக் குறைந்த வருமானம் உள்ளவர்களிடமிருந்து 3 சதவிகிதம் இந்த நிதி செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்பது எவ்வளவு கடுமையானது என்பது அந்த அளவுக்கு சிறந்த பயன் அளிக்காது என்பதும் நிச்சயமாகத் தெரியும். இதை மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் இன்றைக்குக் கூட எடுத்துக் கூறி கைவிடுமாறு வற்புறுத்தலாம். அதை கைவிடும்படிச் செய்யலாம் என்று நான் நம்புகிறேன். அந்தக் கட்டமை மாநில நிதி அமைச்சருக்கு இருக்கிறது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, நான் தெரிவிக்க விரும்புவது எவ்வளவு தான் இந்த நாட்டுமக்களை சீர்திருத்துவதற்கு அரசாங்கத்துக்கு உரிமை இருந்தாலும், கொடுமைப் படுத்துவதற்கு ஒரு அரசாங்கத்துக்கு உரிமை இருக்க முடியாது. இப்பொழுது நாட்டுமக்கள் தங்கத்தைப் பயன் படுத்துவதை குறைக்க வேண்டும் என்னும் மத்திய அரசாங்கத்தின் கருத்தை நான் மனமார் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். தங்கம் பயன்படுத்தப்படுகிற அளவு முறையும் குறைந்து கொண்டுவந்தால் தான் தங்கச் சேமிப்பு அதிகமாகும் என்ற அடிப்படையில் தங்கக் கட்டுப்பாடு செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் செய்திருந்தாலும் வெளியில் தங்கம் புழங்க முடியாத நிலையை உண்டாக்கி, அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் வேலையிழந்து தவிக்கும் பெரிய பாதகத்தை இன்று மத்திய அரசாங்கம் உண்டாக்கி இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே மட்டும் இதனால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள மக்கள் ஏறத்தாழ அவர்கள் தருகிற எண்ணிக்கையின்படி பத்துப் பன்னிரண்டு இலட்சம் ஆவர். இதனாலே பாதிக்கப்பட்டு இருக்கின்ற பொன் தொழிலாளர்களை மட்டும் கணக்குப்பார்த்தால் நான்கு இலட்சம் பேர் அளவு இருக்கிறார்கள். இந்தத் தடை ஏற்பாடு வருகிறபொழுது இதனால் யார் யாருக்குப் பாதகம் ஏற்படும் என்பதை அரசாங்கம் எண்ணிப் பார்த்திருக்க வேண்டும். இந்தத் தொழிலாளிகளின் புள்ளிவிவரத்தை முன்னரே எடுத்து இருக்க வேண்டும். இந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு வேறு என்ன வேலை வாய்ப்புத் தரமுடியும் என்பதை யாவது கருதி பார்த்துச் செயலாற்றி இருக்க வேண்டும். ஆனால் இந்தப்பரிதாப நிலையை இந்த அரசாங்கம் கவனித்ததா? ஆனால் முதலாளிகளை வெகு அக்கரையாக கவனித்து இருக்கிறது. முதலாளிகளுடைய மிகப் பெரிய செல்வம் ஒரு வேளை அழிந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று அக்கரைகாட்டி முதலாளிகள் அவர்கள் விற்பனைக்கு வைத்திருந்த நகைகளை, கடைகளில் அவர்கள் செய்து வைத்த பொருள்களை—22 காரெட்டில் செய்யப்பட்ட நகைகளை விற்பதற்கு அனுமதித்தது கடைசி நான் இரவு 12 மணி வரை மட்டுமல்ல, இரவு இரண்டு மணி வரையில் அவர்கள் விற்பார்கள். அதிலே கடைசி 2, 3 நாட்களிலே 2, 3 கோடி ரூபாய்க்கு விற்பனை ஆயிருக்கிறது. 22 காரெட் தங்கத்தை வாங்க அதுதான் கடைசி சந்தர்ப்பம் என்ற காரணத்தால், குறைந்த வருவாய் உள்ளவர்களும் இனி தங்கம் கிடைக்காது என்று எப்படியோ முயன்று, நகைக் கடைக்கு ஓடிச் சென்று நகை வாங்கி இருக்க

[திரு. க. அன்பழகன்] [8th March 1963]

கிரூர்கள். அந்த இரண்டு மாத காலத்தில் இந்த வணிகர்கள் தங்க நகைகளை விற்பது மட்டும் 10 கோடி, 12 கோடி அளவு தமிழ் நாட்டு அளவில் இருக்க முடியும். விற்பனை வரி கணக்கில் எவ்வளவு வந்தது என்று தெரியாது. அந்தக் கணக்கும் பெரிய மூடுமந்திரமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அப்படி விற்கப்பட்ட பிறகு, நகைகளுக்குக் கணக்குக் காட்டியபிறகு, தொழிலாளிகளுக்கு அந்த முதலாளிகள் 14 காரெட்டில் வேலை செய்வதற்கு அனுமதி தருவார்களா? கடைசி நேரம் வரையில் எவ்வளவு பணத்தைத் திரட்டி வைத்துக் கொள்ள முடியுமோ வைத்துக் கொண்டார்கள். அதற்கு பின்னர் 14 காரெட் பவுன் நகை செய்ய முதலாளிகள் முற்படுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. ஒருவேளை அமைச்சர் அவர்கள் 14 காரட் தங்கம் தொழிலுக்கு வேண்டும் என்று மத்திய அமைச்சரிடத்தில் கேட்டால் அரசாங்கம் தராது என்று திட்ட வட்டமாக, அழுத்தம் திருத்தமாக, சுறுவார் என்றே நினைக்கின்றேன் நான். இந்தத் தொழிலாளிகளைப் பற்றி ஏதோ பெயர் அளவுக்கு மட்டும் தான் கவலைப் படுகிற காரணத்தால் இப்படிப்பட்ட பதிலைத்தான் அளித்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த சட்டம் எதற்காக வந்தது என்று கேட்டால், வெளி நாட்டிலே இருந்து தங்கம் மறைமுகமாக இந்தியாவுக்கு வருகிறது என்றும், அப்படி தங்கம் ஆண்டுதோறும் 60 கோடி ரூபாய்க்கு வருகிற காரணத்தால் பத்து ஆண்டு காலத்தில் ஏறத்தாழ 600 கோடி ரூபாய் அளவு வந்து இருக்கிறது என்றும், அப்படி வந்திருப்பதால் வெளி நாட்டு செலாவணி பாதிக்கப் படுகிறது என்றும் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். இந்த வெளி நாட்டுச் செலாவணி எப்படி பாழாகிறது என்று கேட்டாலோ வெளி நாட்டிற்கு ஏற்றுமதியாகும் பண்டங்கள் மதிப்பைக் குறைத்துக் காட்டி—அதில் மீதமாகும் அளவுக்குத் தங்கத்தை கள்ளக் கடத்தல் மூலமாகக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று மத்திய சர்க்காரின் பொறுப்பு மிக்க அமைச்சர் வெளியிட்டு இருக்கிறார். இதை எண்ணிப் பார்க்கின்ற பொழுது நான் வேதனைப் படுகிறேன். வெளி நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி ஆகிற பண்டத்தின் மதிப்பை அளவிட்டு இவற்றை ஒரு அரசாங்கம் கண்காணித்து வரமுடியாத காரணத்தாலும், நாட்டிற்குள் வந்து கொண்டிருக்கிற தங்கக் கள்ளக் கடத்தலை நிறுத்த முடியாத காரணத்தாலும், தங்க நகை செய்யும் தொழில் இருப்பவர்கள் மீது ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் தங்கத்தை நாட்டு மக்களிடத்தில் புழக்கம் இல்லாமல் செய்வது என்ற அடிப்படையில் வந்த சட்டத்தால் இன்றையதினம் பொன் தொழிலாளர்கள் இந்தியா முழுவதும் திண்டாடுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் பெரும் திண்டாட்டத்திற்கு ஆளாகி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மாற்று வேலை இதுவரை தேடித்தரப் படவில்லை. சென்னை நகரத்தில் மட்டும் ஏறத்தாழ 3,000 பேர் மாற்று வேலைக்கு விண்ணப்பித்தவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை என்றும், மிக குறைந்த அளவுக்கு, 12 அல்லது 15 பேருக்கு வேலை கொடுத்து இருப்பதாகவும் நான் கேள்விப்பட்டேன். ஒரு அரசாங்கம் மாற்று வேலை தருவதற்கு இசைந்தும் இந்த நிலைமை என்றால், பொறுப்புள்ளவர்

8th March 1963]

[திரு. க. அன்பழகன்]

களுக்கே இதுதான் முடிந்தது என்றால், அவர்கள் பிரச்சனை எப்படித் தீரும்? அவர்களிலே பலர் பல நாட்களாகப் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். கூலி வேலைக்கும் வழி இல்லை. தமிழ் நாடு முழுவதும், பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே கைத்தறி நெசவாளர்கள் எப்படிச் கண்ணரும் கம்பலையுமாகத் தெருத் தெருவாகப் பிழைப் பின்றி அலைந்தார்களோ, அந்த நிலைமைக்கு இன்று பொற் கொல்லர்கள் ஆவாகி இருக்கிறார்கள். அந்தப் பொற்கொல்லர்கள் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பொது மக்களிடம் எங்கள் சார்பில் பிச்சை எடுப்பதற்கு நீங்கள் வருகிறீர்களா, விடு வீடாகச் சென்று அரிசி வாங்கலாம் என்று கேட்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு வேதனை ஏற்பட்டு இருக்கிற பொழுது மத்திய மந்திரியிடம் நமது அமைச்சர் தெரிவித்து அவருடைய கருத்தை ஓரளவுக்காவது மாற்றச் செய்வதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். 22 காரெட் நகை நீங்கி 14 காரெட் தங்கம் வருகிறது என்பதால் நான் வாதாட வில்லை. அத்தொழில் செய்த ஏழைக்காகவே வாதாடுகிறேன். 14 காரெட் நகை செய்து அமைச்சர்களிடத்தில் எடுத்துக் காட்ட அவற்றை அமைச்சர் பார்த்துப் பாராட்டி மகிழ்ந்ததாக நான் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். 14 காரெட் நகையைப் பார்த்தால் நகைப்பு ஏற்படத்தான் செய்யும். ஆனால் எனக்கு வருத்தம் தான் ஏற்படுகிறது. நான் பொள்ளாச்சி நகருக்கு சென்றிருந்தபொழுது ஒரு தொழிலாளி சொன்னார், 14 காரெட் நகையை செய்து நாங்கள் சபையில் வைத்தோம். கிராமத்திலிருந்து வந்த சிலர் அதை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். அடுத்து நாலு நாளைக்குள் அது வெளுத்துப் போனதால் இது எங்களுக்குத் திருப்தியாக இல்லை என்று திருப்பிக் கொடுவது கொடுத்துவிட்டார்கள். மக்கள் விரும்பாத நகையை எப்படிச் செய்வது என்று எண்ணும் முதலாளிகள் எங்களுக்கு எப்படி வேலை கொடுப்பார்கள் என்று முறையிட்டார். இதிலுள்ள உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். 14 காரெட்டில் புதிய நகை செய்வதில் எனக்குத் தடையில்லை. ஆனால் இந்த தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதற்குப் பொதுமக்கள் வாங்கினால் தான் முடியும். அல்லது 14 காரெட் தங்க நகைகளை இடைக்காலத்தில், அரசாங்கம் செய்து சேர்த்துக் கொள்ள தயாராக இருக்க வேண்டும். அரசாங்கம் கூட்டுறவு தொழிற்சாலை அமைக்க 2, 3 மாதம் ஆகும் என்று அமைச்சர் தெரிவித்த கருத்தை நான் அறிவேன். உடனடியாக வேலை தருவதற்கும், இப்போதே 14 காரெட் தங்கம் அவர்களுக்கு வழங்குவதற்கும் முன்வரவேண்டும். அவர்கள் மனைவிமார்களுக்கு ஒருதையல் இயந்திரம் வழங்குகிற அளவுக்கு மத்திய அரசு முன் வந்திருப்பதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன். நான் அவர்களுக்கு நன்றிகூடத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இனி அந்த பொற்கொல்லர்களின் மனைவிமார்கள் புதிதாகத் தையல் தொழிலைக் கற்றுக் கொண்டு, அரசாங்கம் தருகிற தையல் இயந்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு தெருத் தெருவாகச் சுற்றி எப்படியோ பிழைத்துக்கொள்வார்கள் என்று அரசாங்கத் தோடு நானும் எதிர்ப்பார்க்கிறேன்! ஆனாலும் கொண்டுவந்த சட்டத்தின் நோக்கமாவது நிறைவேற்றிற்று ஏறத்தாழ இந்த

[திரு. க. அன்பழகன்] [8th March 1963]

நாட்டில் 1,780 கோடிக்கு தங்கம் முடங்கி இருக்கிறது என்றும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற தங்கம் 4,000 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இருக்கிறது என்றும் தெரிவிக்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வளவு தொகைக்கு மறைக்கப்பட்ட தங்கமும் நாட்டு மக்களிடம் புழங்கும் தங்கமும் இருந்தாலும் இதுவரை அரசாங்கம் தங்கப் பத்திர (Bond) விற்பனையால் பெற்றது ஏறத்தாழ 7 கோடி ரூபாய்க்குத் தான். இது மத்திய அரசாங்கத்திடம் மக்களுக்கு இருக்கும் பற்று தலற்ற தன்மையைக் காட்டுகிறதா அல்லது தங்கள் குறிக்கோளை நிறைவேற்றும் வழிவகையை அமைச்சர் அவர்கள் அறியவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறதா அல்லது இந்த வகையில் மாநில அரசாங்கத்திற்கே உடன்பாடு இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறதா? என்பது விளங்கவில்லை. ஆனால் நான் இதைக் கண்டிப்பதற்காகக் கூறுவதாக நினைக்காமல் இதை அருள்கூர்ந்து பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். இவ்வளவு கோடி பவுன் நாட்டில் இருக்கும்போது இந்த அளவுக்குத்தான் அரசாங்கத்தின் சேமிப்புக்கு மக்கள் பவுன் வழங்கி இருக்கிறார்கள். எனவே இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் மாநில அமைச்சர் நம்முடைய வரவு-செலவு திட்டம் எவ்வளவு பாதுகாப்பு நடவடிக்கைக்கு உரியதாக இருந்தாலும், அதை மட்டும் எண்ணிக் கொண்டில்லாமல், இன்றைய தினம் எவ்வளவு நிம்மதியாக மாநில வரவு செலவு நடக்கிறது என்று கருதாமல், அன்றாட வரவு செலவு காரணமாக, மக்கள் திண்டாடிக் கொண்டிருப்பதை எண்ணிப்பார்த்து மத்திய சர்க்காரிடம் இதைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி, இந்தத் தங்கக் கட்டுப்பாட்டு முறைகளைக் வற்புறுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சென்னை மாநில சட்டமன்றத்தின் சார்பாகவும்கூட அமைச்சர் அவர்கள் இதை மத்திய சர்க்காருக்குத் தெரிவிக்கலாம்.

அரசாங்கத்தின் வேலை வரி போடுவது மட்டுமல்ல. தொழில் துறையை பொறுத்த வரையில் அரசாங்கத் துறையிலும் வருமானத்தைப் பெருக்குவதுதான் அரசாங்கத்தின் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும். தொழில் துறையிலே எவ்வளவு பெருகி இருக்கிறது என்றால் 1961-62-ல் 185 லட்சம் ரூபாய், 1962-63-ல் 256 லட்சம், 1963-64-ல் 315 லட்சம் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. மோட்டார் நீர் வழி போக்குவரத்து திட்டத்தில் இவைகளால் எதிர்பார்க்கப்படுவது ஏறத்தாழ சென்ற ஆண்டில் 432 லட்சத்திலிருந்து இந்த ஆண்டு 463 லட்சமாகத்தான் இருக்கிறது. காட்டு வளத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 252 லட்சத்திலிருந்து இரண்டு ஆண்டுகளில் 243 லட்சமாக காட்டு வளம் குறைந்திருக்கிறது. இப்படி கிடைக்க வேண்டிய வருமானம், பெற வேண்டிய பல்வேறு துறைகளில் வருமானம் சரியான அளவு பெருக்கப்படவில்லை என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பெருக்கப்படவில்லை என்றால் அரசாங்கம் என்ன நியாயபாரம் நடத்தியா பெருக்க முடியும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கக்கூடும். ஆனால் வரியைப் போட்டுத் தான் வருமானத்தை பெருக்க வேண்டும் என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. விற்பனை வரி போட்டிருப்பதுடன் நிலங்கள் மீதும் நீரின் மீதும் வரி கடுமையாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளைக்

8th March 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

குறைத்தால் அது நாட்டு மக்கள் விரும்பக் கூடியதாக இருக்கும். பிறகு வரவு-செலவுத் திட்டத்தைக் குறையாகக் கருதமாட்டார்கள். ஆனால் தொழில் துறையில் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற முயற்சியைவிட, காட்டி இருக்கிற ஆர்வத்தை விட, மற்றவர்கள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற தொழில்களில் அதிக ஆர்வம் காட்டி இருக்கிறார்கள். அரசாங்கத் தொழில் வளருகிறது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளவே விரும்புகிறேன். ஆனால் அந்தத் தொழில்களில் ஏற்படவேண்டிய அளவுக்குப் பலன் ஏற்படவில்லை.

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கிற பல புள்ளி விவரங்களைப் பார்க்கிறபோது முழு அளவுக்கு இந்தத் திட்டம் செம்மையாக நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றதா என்ற ஐயம் ஏற்படுகிறது. சிறந்த விதைகளை வழங்குவதற்காக, 1962-63-ல் 10.41 லட்சம் அதாவது 1041 ஆயிரம் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதன்படி 40,000 டன் நெல் விதைகளும், 6,400 டன் தினை விதைகளும் விநியோகிக்கப்படும். 1963-64-ல் 18 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது 1962-63-ஐ காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு என்று எண்ணத்தக்க அளவுக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 1963-64-ம் ஆண்டும், சென்ற ஆண்டு அளவு விதைகள்தான் விநியோகிக்கப்படும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியானால் எப்படி வளர்ச்சி ஏற்படும்? செலவு இனத்தில் மட்டும் 10 லட்சத்திலிருந்து 18 லட்சமாகப் பெருகும்போது அதற்குரிய பயன் ஏற்படவேண்டும் என்று மக்கள் விரும்ப மாட்டார்களா? அதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் என்ன காரணம் காட்டப் போகிறார்கள் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member has taken 35 minutes.

திரு. க. அன்பழகன்: இன்னும் 5 நிமிடத்தில் முடிந்து விடுகிறேன். இதர புதிய நீர்த்தேக்கப் பாசனத் திட்டங்களில் கோமுகி நதித் திட்டம், மஞ்சளாறு திட்டம் ஆகிய இரண்டும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எண்பத்தேழு லட்சம் கோமுகி நதித் திட்டத்திற்கு ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. மஞ்சளாறு நதித் திட்டத்திற்கு எவ்வளவு தொகை செலவாகும் என்று குறிப்பிடாவிட்டாலும் 38 கோடி கன அடி கொள் அளவு உடைய நீர்த்தேக்கமாக கட்டப்படும் என்ற மதிப்பீடுதான் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மற்ற 5 திட்டங்களுக்குமாக சேர்ந்து குறிப்பாக 5 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளுக்காகத் தனித்தனியாகப் பணம் இங்கே ஒதுக்கப்படவில்லை. பாசனத் திட்டத்திற்காக மொத்தம் 379 லட்சம் ரூபாய் 3-வது திட்டத்தில் நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1961-62-ல் எதுவும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. 1962-63-ல் 3,000 ரூபாய் அடையாளத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1963-64-ல் 5 லட்சம் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. முந்தாற்று எழுபத்தொன்பது லட்சம் ஒதுக்கப் பட்ட மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இந்த ஆண்டு வரை 5 லட்சம்தான் செலவிட நேறுகிறது என்றால் மீதி இருக்கிற

[திரு. க. அன்பழகன்]

[8th March 1963]

இரண்டு ஆண்டுகளில் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்படி எல்லாம் குறைவின்றி நிறைவேற்றப்படுமா என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. மேற்கு நோக்கி ஓடும் ஆறுகளைத் திருப்ப 100-லட்சமும், பாசனத் திட்ட ஆராய்ச்சிக்கு 10 லட்சமும் திட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தும், அதில் எதுவும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. இப்படி ஒவ்வொரு பகுதியாகச் செலவு செய்யாத இனம் இருக்கிறது.

இரும்பு எஃகு ஆலை முன்னேடித் திட்டத்திற்கு என்று 100 லட்சம் வரை 3-வது திட்டத்தில் நிதி ஒதுக்கி இருந்தும் இந்த வகையில் இதுவரை வேலைத்துவக்கம் ஏற்படவில்லை. நாட்டின் வளர்ச்சித் திட்ட வேலைகள் அனைத்தும் செலம் இரும்பு உருக்காலை வருவதைத்தான் பொறுத்திருக்கிறது. மேலும் இரும்பு உருக்கு Re-rolling mills-க்காக 100 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டும், அந்த ஆலை ஏற்பட வேண்டிய அவசியத்தை பற்றி, அரசாங்கமே இந்தத் திட்டம் வராத காரணத்தால் அபிவிருத்தி வேலைகள் யாவும் தாமதமாகின்றன என்றும் சீர்குலைந்து விடுகின்றன என்றும் கூறித் திட்டத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை அழுத்தம் திருத்தமாக குறிப்பிட்டிருந்தும் இன்னும் வந்த படியில்லை.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

திரு. க. அன்பழகன் : இன்னும் இரண்டு நிமிடத்தில் முடித்து விடுகிறேன். இப்படிப் பல்வேறு தொழில்களுக்கு அவசியமான 100 லட்சம் ரூபாயில் திட்டமிடப்பட்ட இந்த ரீரோலிங் ஆலையை ஆரம்பிக்க இதுவரையில் அதற்கான பூர்வாங்க வேலைகள் மட்டும் தான் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இதில் தாமதத்திற்கு என்ன காரணமென்றால் இன்னும் இதற்கு லைசென்ஸ் கிடைக்கவில்லை. லைசென்ஸ் பெற்றவுடன் இவ்வாலை சம்பந்தப்பட்ட பிற வேலைகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்று குறிப்பில் கொடுத்திருப்பதை படித்து நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். அரசாங்கத்திற்கே லைசென்ஸ் கிடைக்கவில்லையாம்! வேறு யாருக்காவது லைசென்ஸ் கிடைக்கவில்லை என்றால் ஒத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அரசாங்கத்திற்கே கிடைக்கவில்லை என்றால் அதுவும் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டிய பல்வேறு பணிகளுக்குத் தேவையான ரீரோலிங் மில்ஸ் அமைக்க லைசென்ஸ் கிடைக்கவில்லை என்றால் என்ன காரணம்? இந்தத் திட்டத்தின் பணிகள் நாட்டு மக்கள் விரும்புகிற அளவுக்கு இல்லை. இங்கே நான் இந்த திட்ட ஏடு முழுவதையும் படித்துக் குறைகளைச் சொல்ல நேரமில்லாவிட்டாலும் ஒன்றை மட்டும் சொல்லிக் கொள்வேன். பல்வேறு திட்டங்கள் ஏட்டில் இருக்கின்றனவே ஒழிய நாட்டில் நிறைவேறவில்லை. நிறைவேற்றுகின்ற ஆர்வம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்றாலும், செயல்படுத்தப்பட முடியவில்லை. செயல்படுவதற்குள்ள தடைகளை தகர்த்தெரிய வேண்டும். இந்த அபிவிருத்தி வேலைகள் அனைத்தும் கைவிடப்படாமல் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் மூன்றாவது ஆண்டிலேயே இத் தொழில் திட்டங்களை நிறைவேற்றி

8th March 1963] [திரு. க. அன்பழகன்]

வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்த அளவு பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி எனது உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. ராமதாஸ் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை வரவேற்கிற முறையில் என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நெருக்கடியான ஒரு நேரத்தில் அன்னியன் நம்முடைய நிலத்தை அபகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு நம்மீது ஆக்கிரமிப்பு செய்து கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில், இந்த மாகாணத்தைப் பொருத்தவரையில், புதிய வரிகள் எதுவும் விதிக்கப்படாமல் மக்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சி பெறுமளவுக்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் எப்போதுமே குறைகூறிக்கொண்டு இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் காரணமாக, குறை கூறுவதை மேற்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது வருந்த வேண்டியதாயிருக்கிறது. அன்னியன் நம்மீது கால் வைத்தவுடன் உயிரைக் கொடுப்போம், உடமையைக் கொடுப்போம் என்று பேசியவர்கள், நாட்டுத் தலைவர் நேருவின் கரத்தைப் பலப்படுத்துவோம் என்று பேசியவர்கள், இப்போது ரூ. 125 வருமானமுள்ளவர்கள் ஊதியத்தில் 3 சதவிகிதம் கட்டாய சேமிப்பாக அளித்து அதை 5 ஆண்டு களுக்குப் பின்னர் வட்டியும் முதலுமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்றிருப்பதைக் கண்டிக்கிற செய்கையை நாம் பார்க்கிறோம். சொல்ல வந்ததை விட்டு வேறு திசையில் சுற்றிச் சுற்றி வருவதைத் தான் நாம் பார்க்கிறோம். உண்மையாகவே அவர்கள் அமைச்சர்கள் மீது குற்றம் சொல்லி மக்களை ஏமாற்ற வேண்டுமென்று பேசுகிறார்களேதவிர, வேறொன்றுமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் முன்னேற்றம் காணவில்லை, நாட்டு மக்கள் அதனால் பயன்பெறவில்லை என்று சொன்னார்கள். அவர்களைச் சற்று கண்திறந்து பார்க்கவேண்டுமென்று மிகப் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். 1955-56-ம் ஆண்டு கல்விக்கு எத்தனை கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட்டது, இப்போது 1963-64-ல் எத்தனை கோடி ரூபாய் செலவு செய்ய உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை நன்றாகச் சிந்தனை செய்து நிதானமாக யோசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றவகையில் முன்னேறிக் கொண்டிருப்பதைச் சொல்வதற்கு முன் 1955-56-ல் கல்விக்கு 10 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தும் இவ்வாண்டு அமைச்சரால் கொடுக்கப்படுகிற திட்டத்தில் 27 கோடி 58 லட்சம் ரூபாய் கல்விக்குச் செலவிடுவதைப் பார்க்கிறோம். அமைச்சர் அவர்களுடைய அறிக்கையை பார்க்கும்போது மாணவர்கள் தொகையும், பள்ளிக்குவரவேண்டுமென்ற ஆர்வமும் எவ்வளவு வளர்ந்திருக்கிறது என்பதைக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஐந்தாறு வருஷங்களில் 17 கோடி கல்விக்காக மட்டும் உயர்த்தியிருக்கிறோம். கல்விக்கண் கொடுக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பாராட்ட ஏன் மறுக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நல்லது என்று மனதில் தோன்றுகிற போது, அதை ஒரு வார்த்தை

3-50
p.m.

[திரு. கே. ராமதாஸ்]

[8th March 1963]

யால் பாராட்ட வேண்டாமா என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திரு. அன்பழகன் அவர்கள் குறைகூறுவதற்காகவே நாங்கள் இருக்கிறோம் என்பார்கள். அதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம். அவர்கள் தேவையில்லை. ஆகையால் நல்ல காரியங்கள் செய்யும் போது வரவேற்று வாயார வாழ்த்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவர்கள் முன்னால் ஆண்டுகொண்டு வந்தார்களே, மதிய உணவுத்திட்டம் கொண்டு வந்தார்களா, அதற்கு ஒரு பைசாவாவது செலவு செய்தார்களா அல்லது ஆலோசனையாவது சொன்னார்களா? இதை யோசிக்கவேண்டும். இப்போது ஏழைப் பிள்ளைகள் படிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறோம். அதற்காக 37 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி இலவச உணவு அளிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பாராட்ட வேண்டாமா? வரவேற்கவேண்டாமா? கிராமங்களில் மின்சாரம் எப்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம் என்பதைப் பார்க்கும்போது, மின்சாரத்தை உபயோகிக்காத கிராம மக்கள் இல்லை என்று சொல்ல முடியும். அந்த அளவுக்கு அபிவிருத்தி வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் போது, அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் பேசாமல் பெரிய குற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டதைப்போல் எதையோ மனதில் வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறார்களேதவிர, உண்மையை மறைக்கிறார்கள். இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தை நான் மனமாற வரவேற்கிறேன். சேரி அபிவிருத்திக்கு 60 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திரு. அன்பழகன் அவர்கள் சொல்லியதுபோல, பாராட்டுவது மட்டும் எங்கள் கடமை அல்ல. குறைகளை எடுத்துச் சொல்லவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். சென்னை நகரத்தை எடுத்துத்தொண்டால் இந்த சேரிக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது போதாது. கடலில் கரைத்த பெருங்காயம் போன்று ஆகிவிடும் என்று எண்ணுகிறேன். கொடுக்கப்பட்ட பணம் சரியான முறையில் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்ற காரணத்திற்காக, இந்தத் தொகை குறைக்கப்பட்டிருக்கலாம். உதாரணமாக சேரி அபிவிருத்திக்கு மானியமாகவும் கடனாகவும் கொடுக்கப்பட்ட பணம் நகர மன்றத்தில் சரியான வகையில் செலவிடப்படாமல் திருப்பிக் கொடுக்கப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். ஆகையால் இதற்கு அதிகப் பணம் ஒதுக்கவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

முதியவர்கள், வயதுவந்தவர்கள், வாழ்க்கையில் மிகவும் நலிந்திருக்கிறவர்கள் இவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற திட்டம் சென்ற ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது. கருணை மிக்க அமைச்சர்கள் இந்தத் திட்டத்தை கொண்டுவந்தார்கள். அந்தத் திட்டம் வந்தவுடனே பெரும்பாலான மக்கள் அதனால் பயன்பெறுகிறார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் அந்தத் திட்டத்தை நடத்துகிறவர்களுக்கு அந்தக் குறைகளைத் தீர்க்கத் தெரியவில்லை. ஒரு கிழவனோ கிழவியோ மனுப்போட்டால், அதைப் பரிசீலிக்க மூன்று மாதங்கள் அவர்கள் கலெக்டர் ஆபீசுக்கு நடையாக நடந்து செல்வதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. இது நல்லமுறையில் நடைபெற அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

8th March 1963]

[திரு. கே. ராமதாஸ்]

தொழிற்பேட்டைகள், சிறு சிறு கைத்தொழிற்சாலைகள் சென்னை, கோயம்புத்தூர், விருதுநகர் ஆகிய இடங்களில் ஏற்படுத்தத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொழிற்பேட்டைகள் பெரும்பாலும் பெரிய முதலாளிகளுக்குப் போகாமல் சிறு கைத்தொழிலை ஆரம்பிப்பவர்களுக்குக் கொடுக்கும் வகையில் திட்டமிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பெரும் தொழிற்சாலைகளை நடத்தும் முறையில் தொழிலாளிகளுக்கு வேலை கிடைக்கும் நிலைமை இருக்குமானால் நல்லது. சிறு கைத்தொழில் நடத்துகிறவர்களாகப் பார்த்து உதவவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கும் முறையில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற பணம் ஒரு கோடி ரூபாய் போதுமா போதாதா என்பது பிரச்சனை அல்ல. உரிய நேரத்தில் கிடைக்க ஏதாவது செய்தாகவேண்டும். சாதாரண மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் வாங்கவேண்டுமென்றால், எம்.எஸ்.எ., எம்.எல்.சி., போன்றவர்களிடமிருந்து சிபார்சு பெற்றும் மந்திரி சிபார்சிலும் கிடைக்கும் நிலைமை மாற்றப்படவேண்டும். மாணவர்கள் உண்மையிலேயே உதவித்தொகை பெற தகுதி உள்ளவர்கள் என்று தெரிந்தால், அதை அவர்களுக்குப் பயன்படும் முறையில் தகுதிபார்த்து செய்யப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தைப் பொதுவாகவே நல்லமுறையில் மிகவும் அனுபவம் வாய்ந்த நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்ததற்காகப் பாராட்டுகிறேன். தலைவர் அவர்கள் பெல்லில் கையை வைப்பதற்கு முன் முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சென்னை நகரம் குறித்து ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் பதிலளிக்கும் போது, நன்றாக யோசித்துப் பதில் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சென்னை நகரத்தில் உள்ள மக்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பொறுப்பில்லாதவர்களிடத்தில் பொறுப்பைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதை சொல்லும்போது மற்றக் கட்சிக்காரர்கள் எதுவும் நினைக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் கிளப்வாலா ஜாதாவ் அம்மையார் அவர்கள் மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்தவர்கள் பேசினார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் அம்மை, காலரா, எங்கு சென்றாலும் நாற்றம் இப்படியிருப்பதாகப் பேசினார்கள். இதற்கு எது காரணம் என்று பார்க்கும் போது, பொறுப்புணர்ச்சி குறைந்த காரணத்தால் பொறுப்பு இல்லாதவர்கள் நிர்வாகத்தில் இருப்பதால் அது ஏற்படுகிறது என்று கருதுகிறேன். நிர்வாக அறிக்கையின் மீது விவாதம் அங்கு நடைபெற்றது. நான் அங்கு 10½ ஆண்டுகள் இருந்தேன். இப்போது தினசரி நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கிறபோது, போன காலத்தில் அங்கு பேசிய அங்கத்தினர்களில் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர் ஒருவர் அங்குள்ள ஒரு பைலைக் காணோம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் எண்ணெய், பால் பவுடர் காணாமற் போய்விடுகிறது. நிர்வாகத்திலுள்ள கட்சியைச் சேர்ந்த . . .

[8th. March 1963]

திரு. க. அன்பழகன் : நிர்வாகத்திலல்ல, அதிகாரத்தில் உள்ளது.

திரு. கே. ராமதாஸ் : நிர்வாகம் அவர்கள் திறமையால்தான் நடக்கவேண்டும்.

திரு. கே. ராஜாராம் : ஒவ்வொன்றுக்கும் பேசவிடாமல் குறுக்கே சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் என்ன செய்வது? அவரைப் பேசவிடுங்கள். குறுக்கே சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் அவர் எப்படிப் பேசமுடியும்?

திரு. கே. ராமதாஸ் : முக்கியமாக திரு. அன்பழகன் அவர்கள் காதுகொடுத்துக் கேட்டால், என்னுடைய கொள்கைக்கு அவர்கள் ஒத்து வருவார்கள் என்பது என் எண்ணம். பைல்கள் காணவில்லை என்று சொன்னால், அந்த பைல்கள் கதி என்ன? 31 லட்சம் ரூபாய் காண்ட்ராக்ட் கொடுக்கப்பட்ட அந்த பைல் ஒரு ஆண்டுக்குப் பிறகு 41 லட்சமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டு நகரசபைக்கு வருகிறது. ஒன்றரை ஆண்டு காலமாக இருக்கிற இடம் தெரியவில்லை என்று நிர்வாகம் நடத்துகிறவர்கள்—பொறுப்புள்ளவர்கள் சொன்னால், அதை யோசிக்கவேண்டும். 11 லட்சம் அதிகமாகத் திட்டமிடப்பட்டு ஒரு காண்ட்ராக்டர் உயர வேண்டுமென்று, ஒரு காண்ட்ராக்டர் அதன் மூலம் பயன்பெற வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு சிலர் கூடி வாணிபம் நடத்துகின்ற காரணத்தால் மக்கள் வரிப் பணத்தை பயன்படுத்தத் தெரியாமல் வீணாகுகிறார்கள் என்பதைத்தான் நாம் அறிய முடிகிறது. பைலைத் திரைவில்லை என்று சொன்னால், நிர்வாகம் எப்படியிருக்குமென்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற பால் பவுடர் திருட்டுப்போகிறது என்றால், அந்த நிர்வாகம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும்? இந்த நிலைமை மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டுமானால், இந்த நகரசபையை மாற்றி அமைத்தாக வேண்டும். இன்னும் என்ன நடந்திருக்கின்றன? ஒரு பொறுப்புள்ள தலைவரே பேசியிருக்கிறார். நகரசபையைக் கைப்பற்றினோம். கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுத்தோம்; பெறவேண்டியதைப் பெற்றோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார் என்று சொன்னால் அதன் பொருள் என்ன? கொடுக்க வேண்டியது என்றால் லஞ்சம் கொடுத்தோம். பெற வேண்டியதைப் பெற்றோம் என்று பகிரங்கமாகச் சொல்லுகின்றார். இப்படி அங்கே ஊழல் மலிந்திருக்கிறது. ஆகவேதான் நகரசபையில் இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் தேர்தல் வேண்டாம். தள்ளி வைத்திருந்தாலும் உடனடியாக சென்னை நகர நிர்வாகத்தை அதிகாரிகளிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட வேண்டும் என்று மந்திரியைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் அவர்கள் மீது உள்ள பொறுமையின் காரணத்தால் சொல்லவில்லை. சென்ற வாரத்தில் ஆண்டு அறிக்கையைப் பற்றிப் பேசிய அங்கத்தினர்கள் அவர்கள் கருத்துக்களை ஒன்றாகத் திரட்டி பத்திரிகைகளில் சிறு சிறு துணுக்குகளாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். கார்ட்டூன் போடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த cartoon மிக மோசமாக இருக்கின்றதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பழம் பெரும் பத்திரிகை “சுதேசமித்திரன்”. அதில் அங்கே இருக்கிற நிர்வாகத்

8th March 1963]

[திரு. கே. ராமதாஸ்]

தைக் கழுதையாகச் சிருஷ்டித்து பணம் அது திரட்டிக்கொண்டு போகிற மாதிரி கார்ட்டின் போடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இதற் செல்லாம் பரிகாரம் ஏதாவது இருக்குமென்றால், தேர்தலே ஒரு ஆண்டு காலம் தள்ளிப் போடலாம். நெருக்கடி நேரத்தில் 2, 3 ஆண்டு காலம் தள்ளிப் போடலாம். சென்னை நகரத்தில் இருக்கின்ற இந்த மக்கள் இந்த நாற்றத்தில் வாழவேண்டும் என்ற நிலைமையை மாற்றி அமைப்பதற்கு நகரசபை நிர்வாகம் மாற்றி அமைக்கப்படுமானால், சிறந்த அதிகாரிகளிடத்தில் அதிகாரத்தை ஒப்படைத்து நகரசபையைக் கலைத்துவிடவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். மக்கள் இதை நிச்சயமாக வரவேற்பார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். நகரசபை நிர்வாகம் இப்படி இருக்கிறது.

மற்றும் ஒரே வார்த்தை, ஹரிஜன இலாகாவைப் பொருத்த வரையில், நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி செய்திருக்கிறார்கள். சேரி அபிவிருத்தி என்று சொல்லுகிறபொழுது, 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நம்முடைய அப்போது நிதி அமைச்சராக இருந்த டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி அவர்கள் ஒரு சேரி அபிவிருத்தித் திட்டத்தை துவக்கி வைத்தார்கள். நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் அதை ஆரம்பித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் அது செயல்படாமல் அப்படியே இருக்கிறது. 1,500 மக்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். இதற்கு அதிகப் பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி கடைசியாக நமக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டவசமாக குடிதண்ணீர் பிரச்சனை வருகின்ற பொழுது கிருஷ்ண தண்ணீர் வருகின்றது என்ற ஆறுதலான செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. இந்தத் தண்ணீர் கஷ்டத்தைத் தீர்க்கிற வகையில், இந்த ஆண்டு அதைப்போக்குகின்ற பணியை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தி என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் : வணக்கத்திற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையைப்பற்றி அதிகமாக நான் பேசுவதற்கு எனக்கு நேரம் இருக்காது என்று தெரிகிறது. இன்ன பேசுகின்ற நான் ஏதோ தொழில்களிலோ அல்லது நிறுவனங்களில் எப்படி எப்படியோ தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும், பேசுகின்ற நேரத்தில் நாம் எந்தக் கருத்தினை எடுத்துச் சொன்னாலும், அது முழுவதற்குமாக, நாட்டிலே உள்ள எல்லாக் கருத்தினைக் கொண்ட எல்லா தொழில் வளத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு பேசுவது என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆகவே பேசுகின்ற அங்கத்தினர்கள் எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களானாலும், அரசாங்கக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களானாலும் சொல்லுகிற கருத்துக்கள் நாட்டுக்குத் தேவைதானா என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியவர்களாக நாம் இருக்கிறோம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. ஆனால் குறை கூறுபவர்கள்

[திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்] [8th March 1963]

எதிர்க்கட்சியை சார்ந்தவர்கள் என்று சொன்னால், இங்கு இருக்கிற அத்தனை பேரும் எதிர்க்கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் என்றுதான் நான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் யாரும் குறை கூறாமல் இல்லை. கனம் அங்கத்தினர் ராமதாஸ் அவர்கள் கார்ப்பரேஷன் நிர்வாகம் எப்படி நடக்கவில்லை என்பதைப்பற்றி ஒரு குற்றச்சாட்டை எடுத்துச் சொன்னார். ஆகவே குற்றங்களை நான் சொல்லவில்லை என்று இல்லை. நாம் குறைகூறுவதற்காக இருக்கிறோம் என்றுதான் நாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். மந்திரியின் திறமையைப்பற்றியும், அனுபவத்தைப்பற்றியும் யாருக்கும் சந்தேகம் இருக்காது. நான் பாராட்டிச் சொல்லித்தான் அவர் மகிழ் வேண்டிய நிலையில் இல்லை. பாராட்டை எதிர்பார்த்தும் அவர் இல்லை. ஆட்சியிலே ஒருவர் வந்துவிட்டால் அதிகமாகப் பாராட்டை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் தேவை தேவை என்கிற நிலைமையில் மக்கள் இருக்கிற நிலையில், அது வேண்டும், இது வேண்டும் என்று கேட்கிற நிலையில் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்துவது முடியாது. அதனால் பதவியில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் பாராட்டைப் பெற்றுவிட முடியாது. இன்றைக்கு அழகிற பின்னாதான் பால் குடிக்கும் என்பார்கள். கொஞ்ச அதிகமாகச் சொன்னால், ஓரளவுக்கு 100-க்கு 25 நமக்குக்கிடைக்காதா என்று ஆசைதான் சொல்லப்படுகிறதேதவிர இங்கே பேசுவதினால் அமைச்சர்கள் பதவிக்காலம் முடிந்துவிடும் என்றே, உடனே மற்றவர்களுக்கு அந்தப் பதவி கிடைத்துவிடும் என்ற ஆசையாலோ அல்ல என்பதைப் பணிவன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நான் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையைப்பற்றிப் பேசிய பல அங்கத்தினர்களைப்பற்றி எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்த பொழுது கலையைப்பற்றி யாரும் சிபார்சு செய்யவில்லை என்ற ஏமாற்றம் எனக்குத் தெரிகிறது. ஒருவரும் பேசமாட்டார்கள் போல் இருக்கிறது. ஆனாலும் நான் பேசித்தீர வேண்டும். ஆகவே தமிழகத்தில் உள்ள கலையைப்பற்றியும் கலை அமைப்பிலே இருக்கிற நாடக, சினிமாத்துறையைப்பற்றியும் அதே சமயத்தில் அதற்கு வருகிற தொல்லைகள் எங்கிருந்து எல்லாம் வருகிறது என்பதை எண்ணிப்பார்த்தால்—நம் கனம் அங்கத்தினர் சேலம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எங்கே point of order கேட்பாரோ என்று பயமாக இருக்கிறது—வரி மூலம் தமிழ் நாடு சர்க்காரிடமிருந்தும் டெல்லி சர்க்காரிடமிருந்தும் வருகிறது. இந்த நிலைமையில் நாங்கள் இருக்கிறோம். யார் மூலமாக நாங்கள் சொல்லமுடியுமோ, யார் மூலமாகச் சொல்லி பயனடைய வேண்டுமோ அவர்களிடத்தில்தான் சொல்லிக்கொள்ள முடியும். என்னைப்போன்றவர்களுக்கு இந்த இடம்தான் உண்டு. இந்த நிலைமையில் நான் சொல்லுவது மிக மிக சரியானது அல்லாமல் இருப்பதாகக் கருதினாலும் சரி, இதைத்தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை என்று நீங்கள் கருதிக்கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் நடிகர்களுக்கு உதவிப் பணம் கொடுக்கப்படுவதைப் பாராட்டுகின்றேன். பாராட்டினாலும் கோபித்துக் கொள்ளுவார்கள். நான் அதில் அங்கத்தினராக இருந்திருக்கிறேன், 2, 3

8th March 1963] [திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்]

ஆண்டு காலம். அங்கே பேசியிருக்கிறேன். ஆகவே நான் பாராட்டுகிறேன், நன்றி கூறுகிறேன். உதவிப்பணம் கொடுக்கிற முறை சரியல்ல. ஏனென்றால் 50, 60 வயது இருப்பவர்களுக்கு உதவிப்பணம் கொடுக்கப்படுகிறது. 1 ஆண்டு, 2 ஆண்டு. 50, 55 ஆண்டு நிறைவேறிய ஒரு வயதான நடிக நடிகை பாடுபட முடியாத காரணத்தால், அநாதையாக இருக்கிற காரணத்தால் உதவிப்பணம் சர்க்காரிடமிருந்து கிடைக்கிறது. 2, 3 ஆண்டு கொடுத்த பிறகு நிறுத்தி விட்டால் அவர்களுக்கு அப்பொழுது எங்கே இருந்து பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. பலமுறை இதை வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன். சர்க்கார் இதைக் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று பணிவன்புடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உதவி கொடுக்க ஆரம்பித்தால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை பூராவும் கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சினிமாவைப்பற்றி பேசும் போது எல்லோரும் தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டும். ஏதோ ஒரு சில நடிகர்கள் வாய்ப்பாக வாழ்கிறார்களே தவிர எல்லா நடிக, நடிகைகளும் அல்ல என்பதை தயவுசெய்து புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர்களை நான் மிக பணிவன்புடன் வேண்டிக்கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்தக் கலைக்கு உண்மையிலேயே ஒரு அமைச்சர் தேவை என்று நான் கேட்கும்போது இங்கே இருக்கிற அமைச்சர்களுக்கு அந்தந்தக்குத இல்லை என்று பொருள் அல்ல என்று நான் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். இங்கே இருக்கிற அமைச்சர்களிலேயே யாராவது ஒருவர் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டால் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஏனென்றால் அதற்கென்று ஒரு இலாக்கா இருந்தால், அதன் குறைகளைச் சொல்லலாம். அவர்களும் அதில் அக்கறை செலுத்த முடியும். என்னுடைய சினிமா தொடர்பை வைத்துக் கொண்டு சொல்லுகிறேன். ஏறத்தாழ 30,000 பேர் இதில் நேரடித் தொடர்பு கொண்டவர்கள். சினிமா கொட்டகைகளில் 19 பேருக்கு மேல் வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டவது இல்லை. ஏனென்றால் பாக்கரி சட்டத்திற்கு உட்பட்டதாக இருக்கக் கூடாது என்று வைக்கமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே அதைப் பற்றி சர்க்கார் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாங்கள் சினிமாவைப்பற்றி சொல்லும்போதெல்லாம் ஏன் சினிமாவுக்கு மக்கள் போகிறார்கள் என்றுகூட கேட்கிறார்கள். எனக்கும் அது புரிவதில்லை. சினிமாவை ஒரு தொழிலாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று மிகவும் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். சர்க்கார் இதை உணர்ந்திருந்தால், இதன்மீது இவ்வளவு வரி போடமாட்டார்கள். முன்னால் ஒரு வரி போட்டிருந்தார்கள். அது Entertainment tax (தமாஷா வரி). அதை இரட்டிப்பு செய்ய பஞ்சாயத்து போர்டுகளுக்கு அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வரிபோடலாம். போட வேண்டும். வரிபோடாமல் எதையும் செய்ய முடியாதுதான். ஆனால் வரி போடும் போது ஒரு வரையறை கொடுத்திருக்

[திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்] [8th March 1963]

கலாம். உதாரணத்திற்குச் சொல்லுகிறேன் இங்கே இருப்பவர்களுக்கு ஒரு வரி, சட்டசபையில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு வரி என்பது நியாயமாகாது. இங்கே படம் பார்த்தால் cheap (சீப்) அங்கே பார்த்தால் அதிகம் என்றால், இங்கே தான் வருவார்கள். பிறகு விநியோகஸ்தர்கள் தோல்வியுறுவார்கள். நிச்சயமான தன்மை இல்லாமல் போய்விடுகிறது. திருச்சியில் 75 சதவிகிதம் வரி. ரூபாய் 8,405 வசூலானால் விநியோகஸ்தர்களுக்கு 4,919 ரூபாய்தான் கிடைக்கிறது. இந்தக் கணக்கு எப்படியென்றால் படமுதலாளிக்கு 2,948 ரூபாய்தான். அப்போது இது அவ்வளவும் வரியாகப் போகிறது. இந்த வரிப்பணம் கொடுக்க வேண்டாம் என்றுதான் சில அம்மையார்களும் பெரியவர்களும் சொல்கிறார்கள் ஏன் சினிமாவுக்குப் போகிறீர்கள் என்று. இதுவும் வரிக்குத்தான் போகிறது என்று அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். 8,405 ரூபாய் கொட்டைக்குள் வந்தால் அது அவ்வளவும் பட முதலாளிக்கே போவதாக நினைத்துக் கொண்டதன் விளைவாகத்தான் இந்த மாதிரியான கருத்துக்கள் மக்களிடம் பரப்பப் படுகின்றன. இது தமிழக சர்க்காரால் போடப் பட்டிருக்கிற வரி. இது மத்திய சர்க்காரால் போடப்படும் வரி. அதாவது ஒரு படம் எடுப்பதானால் ஒரு பிரதிக்கு ஒரு காப்பிக்கு ரூபாய் 460 முன்பணம் கட்ட வேண்டும். 8 பிரதிகள் எடுக்கவேண்டுமானால் மொத்தமாக ரூபாய் 3,680 கட்டவேண்டும். முன்பணமாக. இப்போது புதிதாகப் போட்டிருக்கிற வரி 550 ரூபாய். அப்படிப் பார்க்கும் போது முன்னே 21,160 ரூபாய் 30 பிரிண்டுக்கு செலவு என்றால் சர்ச்சாஜுடன் இப்போது 42,504 ரூபாய் இன்றையதினம் படமுதலாளிகள் கட்டினால்தான் பிரதிகளை வெளியே எடுத்துச் செல்லமுடியும். இதுபோக பிலிமுகு (film) இறக்குமதி வரி மீட்டர் ஒன்றுக்கு 6.60 காசு இருந்தது. இப்போது ரூபாய் 12. அதற்கு சர்ச்சார்ஜ் ரூபாய் 1-10 காசு ஆக 13 ரூபாய் 10 காசு செலுத்தியாக வேண்டும்.

இந்த நெருக்கடி பல துறைகளில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது தீருவதற்கு கலைஞர்களான நாங்கள் என்ன செய்கிறோம் என்று ஒரு சில பத்திரிகைகளிலாவது பார்த்திருப்பீர்கள். கொஞ்சம் அதிகமான சம்பளம் வாங்குகின்றவர்கள் அதைக் குறைத்துக் கொண்டு நடுத்தர, கடைநிலையில் இருப்பவர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்தவேண்டும் என்று நிறைவேற்றிக் கொள்ள முன் வந்திருக்கிறோம். இந்த நேரத்தில் சர்க்கார் இந்த வரி விசெதங்களை எப்படி அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று சிந்தித்துப் பார்த்து இந்த வரி விகிதங்கள் தேவைதானா என்று நன்றாக சிந்தித்துப் பார்த்து முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

எங்களுடைய பிரச்சனை கலைத் துறைக்கு ஒரு அமைச்சர் தேவை என்று ஏன் வற்புறுத்துகிறேன் என்றால் ஒரு சின்ன உதாரணம் சொல்லுகிறேன் தவறாக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டாம். பம்பாயிலிருந்து வரும் Film-fare பத்திரிகையில் சினிமா நடிகை நடிகர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்பு வந்திருந்தது. அதில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பிரபல ராஜா சாண்டோவைக் குறித்து ஒரு வரி கூட இல்லை. இந்த நிலைமை

8th March 1963]

[திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்]

என் வருகிறது என்றால் கண்காணிப்பு இல்லை. இந்த அரசாட்சியில் இதற்கு தனி இலாக்கா இருந்து, இது கவனிக்கப்படுகிறது என்ற அச்சம் இல்லாத காரணத்தால் தான். போட்டிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிற படங்கள், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பரிசளிக்குப்படும் படங்கள் எந்த ரீதியில் இருக்க வேண்டும், எந்த வகையில் இருக்க வேண்டும் என்ற திட்டங்களும் அதற்காகத் தணிக்கை அதிகாரிகளும் இருந்தாலும் இப்படிச் சரியான வழியில் மேற்பார்வையிடுவதற்கு ஒரு தனி இலாக்கா தேவை என்று கருதப்படுவது தவறில்லை என்றே கருதுகிறேன். மத்திய சர்க்காருடைய எண்ணத்தையும் நிதியமைச்சர் அறிக்கையையும் பற்றி கனம் அங்கத்தினர் அன்பழகன் பேசும்போது குறிப்பிட்டதற்காக சிலருக்குக் கோபம் வந்தது. நான் கேட்கிறேன் நான் இதை எங்கே கேட்பது? இந்த வரியை யாருக்குப் போடுவது, எப்படி போடுவது என்று கேள்வி கேட்கும் போது நான் நிதியமைச்சர் மொரார்ஜி தேசாயைக் கேட்க முடியாது, பார்க்க முடியாது. ஒரு தனி மனிதன் சொல்லுவதில் அவருக்கு அக்கறை இருக்கும் என்று எண்ண முடியாது. எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. ஆகையால் இங்கே இருக்கிற அமைச்சர் அவர்கள் எல்லோரும் நம்முடைய பிரதிநிதிகள் என்று கருதப்படுகிறார்கள். நமக்கு வழிகாட்டும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறவர்கள். அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அதை அவர்கள் கேட்க வேண்டும் என்று என்னைப் போன்றவர்கள் சொல்வதைத் தவிர வேறு என்ன வழி இருக்கிறது என்று தயவு செய்து சிந்திக்க வேண்டும். நாங்கள் பிரச்சாரத்திற்காகச் சொல்வதென்றால், நான் இங்கே வந்திருக்க வேண்டியதில்லை என்று எல்லோருக்கும் சொல்ல விரும்புகிறேன். பிரச்சாரத்திற்கு வசவேண்டுமென்றால், இந்த மன்றத்தைவிட இன்னம் ஒரு பெரிய கூட்டத்திற்கு ஒரு 1,000 பேருக்கு வெளியே விஷயத்தைச் சொல்ல முடியும். ஆக அந்த வேலைக்காக அல்ல நான் இங்கே வருவது. சட்டபூர்வமாக ஜனநாயக முறைப்படி எதுவும் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பேசுகிறேனே தவிர குறை கூறி அது பத்திரிகையில் வந்தால் திருப்தி என்ற எண்ணத்தில் அல்ல.

நாங்கள் சொல்வது அனைத்துமே தவறாக இருக்கட்டும். ஆனால் அவைகள் யாவும் உண்மையிலேயே நம்பிக்கை கொண்ட உள்ளங்களிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன என்பதை மறந்து விடக் கூடாது. கலைத்துறை பற்றிச் சொல்லும் போது அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளவேன் எங்களுடைய குறைகளையெல்லாம் Film Chamber of Commerce பிரதிநிதிகள் கூறும் போது தயவு செய்து கொஞ்சம் அக்கறையோடு கவனிக்கவேண்டும். ஏதோ வருகிறார்கள் என்றிருக்க வேண்டாம். உள்ளே இருக்கிற என்னைக் கொண்டும் வெளியே இருக்கிற அங்கத்தினர்களைக் கண்டும் தி.மு.க. நடிக்கை நடிகர்களை மட்டும் சேர்த்ததல்ல இந்த சினிமா கொடில், நாடகத் தொழில். எங்களில் சிலர் அந்தக் கட்சியில் இருக்கிறோம் என்ற காரணத்திற்காக அந்தத் தொழிலையே தப்புகண்ணோடு பார்க்க வேண்டாம். தொழிலில் குறை இருந்தால், அதைச் சட்ட பூர்வமாகத் திருத்த நடவடிக்கை எடுங்கள். ஆனால்

[திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்]

[8th March 1968]

அதே நேரத்தில் சட்ட பூர்வமாக பாதுகாப்பும் தாருங்கள் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சமூகத்தில் இருக்கிற குறைகளை எடுத்துக்காட்ட கலையைப் பயன் படுத்துகிறோமா என்பதைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து 4 பேர் 4 விதமாகப் பேசுவதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் ஆதாரபூர்வமாகச் சிந்தித்து நல்ல எண்ணத் தோடு முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்வதோடு இந்த வரி விகிதங்களைச் சரியான முறையில் மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று மத்திய சர்க்காருக்கு நீங்கள் எந்த அளவில் எந்த முறையில் நன்மை பயக்கும்படியான முறையில் சொல்ல முடியுமோ அப்படிச் சொல்லி அதை நிறைவேற்றிக் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

4 20
p.m.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : [Mr. Chairman, Sir, as years go by since the dawn of Independence, the Budget Session has come to be looked upon by the people as one of the most important events in their lives, shaping them according to the wisdom of the powers that be and subjecting them to the vicissitudes of the fleeting moods of the Finance Ministers concerned. Unlike in countries like United Kingdom and most of the European countries, India has got two sources of taxation—one, the Centre and the other, the State—so that, it is not possible for anybody to speak on an occasion like this without some reference to the source of taxation which, after all, affects the same person. As a citizen of India, I am subjected to all these taxation proposals. That does not mean I am objecting to them or that I am taking exception to any one of them. It is my belief that you cannot differentiate between the effect of one taxation and the effect of another taxation, as it affects the same individual who is the citizen of India. From that point of view, let me express my thankfulness to the Hon. the Finance Minister of the State for having given us the Budget which does not propose any taxation measure. I think it is a piece of wisdom on which he ought to be felicitated. There is only one other occasion, which I remember within the last 16 years when a Budget was presented without any fresh taxation proposal. Now, it seems to me that—somehow or other during this Budget discussion—I have been attending if more or less and spending as much time as I could possibly do—a different sort of tension has appeared in this house, which I deeply regret. All of us are interested in the welfare of the country, and it must be our objective to see that welfare is properly looked after, particularly on an occasion like this, when the emergency has suddenly dawned on us. About this I shall speak a little later. But before doing so, may I refer to a few points which struck me as somewhat extraordinary, which I hope and trust, will not be repeated.

Recently, a very influential person, in fact, one who is holding a leading position in the political party which is in power, let loose a suggestion that the States in the southern region might either wholly or partially be tagged with the other State.

8th March 1963] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

I must thank and congratulate the Hon. the Finance Minister on having so promptly given his opinion and so effectively saved us from unnecessary criticism in every quarter. I have been here, Sir, as a Member of the Legislature in those days when unfortunately, the discussions took a very serious and acrimonious turn and we see the discussions today are nothing compared with the discussion which we had when the states reorganisation proposals were made. I know people can lay their hands on their hearts and see for themselves what emotions were excited. I ventured to state then and I do hold to the opinion more strongly now that the partition of the States on the linguistic basis was a Himalayan blunder. There is no doubt about it. This is not an achievement of which we can be proud, and the effects of which are being seen every day. But, on the other hand, once it has been settled, I do not want a settled fact to be unsettled. A great deal of commotion has arisen in all States owing to this factor and we have just now tried to settle into an orderly frame of organised administration, and it would be a great mistake on the part of anybody to try to interfere with this. We shall be subjected to suspicions. We shall be distrusted by our friends in other parts—perhaps by some of them and not by all. I think it is very unwise that a suggestion of this nature should have been thrown out. I hope it has been effectively scotched and no further reference will be made to it. c/

Sir, I have been perusing the Budget and I may say, on the whole, what was possible perhaps has been done. The difficulty that most of us whether in the Centre or in some of the States, or with their representatives who are sitting on this side or that side, is that we forget the saying that 'Rome was not built in a day'. It is because of this unfortunate impression that within our own lifetime everything should be done, sometimes a great deal of trouble has arisen.

Sir, reference has been made to the health of the State. May I, before going into this subject, congratulate the Hon. the Minister for Health on the recent appointment that she has made to the post of Director of Public Health? I do not know, if my hon. friend Dr. A. Sreenivasan is anywhere within hearing distance. I hope he will be greatly relieved to know that an experienced lady doctor has been appointed as the Director of Public Health. So, the deal is complete now. The Director of Public Health is a lady, the Director of Medical Services is a lady, the Hon. the Minister for Health here is a lady and at the centre the Minister for Health is a lady (laughter), a thing about which, I am sure, our esteemed colleague Mrs. Clubwala will be the first to rejoice. I say that this throws an extraordinary responsibility on them to see that they conduct themselves in a manner that we mere men, are put to shame (laughter), and I am sure the Hon. Minister will take this up in the challenging spirit in which I have offered it.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [8th March 1963]

Sir, it was reported in the papers and I am very glad indeed to have seen that announcement that the Chief Minister of Andhra Pradesh has agreed to share some of the Krishna waters for the drinking purpose of the population in this city. I welcome that distinction. More than anything else, the first thing that we have to see in water supply is that every part of the city gets water. So far as Madras is concerned, with its increase in population, it has become more and more difficult to get the water supply in different parts of the City. There is only one thing that I wish to state about it. The Report of the Health Survey and Planning Committee—I am sorry it is so bulky that it is safely consigned to the Secretariat archives—gives expression to the future that the only method of getting water supply is by methods suggested now. May I read just one sentence from this report which will make it very clear? The sentence reads “In order to overcome the commonly experienced difficulty of finding adequate sources of water close at hand, we suggest that the possibility of tapping perennial rivers throwing out large quantities of unused water into the sea should be explored. This should in our view be possible without affecting the riparian rights of any other state.” It is only when you consider the riparian rights, all these troubles will arise. The Gulhati Commission Report or any other report will not solve that problem. It is an emotional reflex. It is no use of waiting for these riparian rights to be settled, and I am very glad without going into all that we have been able to get this right for water supply. But I wish to caution one thing. It has been suggested and even a cartoon has appeared in some papers that the Chief Minister is digging a trench to allow the water flow. I hope and trust that it is merely an imagination. Nothing can do us greater wrong than to have open channels from the Krishna to the City of Madras for three reasons. First of all, the water will percolate and much of it will be lost. Secondly, in a hot climate like ours, evaporation of water will be something incredible which people do not realise. Almost 30 to 40 per cent of the water will evaporate. Thirdly, and that is the most dangerous thing which the Hon. the Minister for Health should take note of, the diseases owing to contamination on this long front of 200 miles or so will be such as to make us doubt whether this has been a Gift or not. I would, therefore, humbly suggest that, whatever may be the cost, whatever may be the time-factor recommended in this report, this water should be taken in conduits, probably six to twelve feet in diameter. Four or five of them may be used for bringing the water, and the water may be put into a big tank here and then again let out. It is through these conduits that the villages *en route* should be supplied with the water so that we may get protected water supply. All through the route when it comes to Madras probably we can use the well-known methods. I hope it will not be a repetition of the Maloney's mixture of old, but certain well-known methods that scientists have suggested. I hope and trust that whatever be the difficulties and whatever be the expenditure,

8th March 1963] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

this would be taken on hand, and even if it takes some time, it does not matter. Let me tell you, as you are doubtless aware, Sir, that the water-supply to Liverpool comes from Wales through conduit pipes and incidentally satisfies all the places *en route*.

A great deal has been said about the prevalence of infectious diseases—small-pox and cholera—in the City of Madras and all over the State. I can say, with some degree of knowledge, that the reports about the incidence of cholera are far from accurate, and may be it is not the fault of those who are making these reports. Many cases are not brought to light. I have known cases of smallpox and cholera. Six years ago in the World Health Organization a resolution was passed that as malaria had been eradicated, small-pox could be and should be eradicated. Immediately certain of the members of the W.H.O., knowing the miserable condition in which we are, offered to give us several millions of those doses of small-pox vaccine. Now I make a suggestion. The City of Madras is infected. I am not speaking of the health of the City mostly because this is the focal point from which infection spreads to many places and therefore it is that I emphasize the fact that the eradication of smallpox in the City of Madras and in the surrounding areas will go a long way in eradicating it. There is no use of tinkering with this problem. Getting a hundred people or 200 people and asking them to vaccinate is not enough. The whole mobile organization should be concentrated on vaccination of the people on a mass scale for a period of ten or fifteen days or whatever it may be. All the doctors, except for the very emergent work that they have to do, whether honorary, paid, or private practitioners, all the nurses, all the vaccinators, and all those who can be taught the simple efficient method of vaccination should for a period of 15 days be concentrated on this work and it is no use entrusting it merely to the Corporation vaccinators.

Sir, side by side with water-supply and the eradication of diseases, I may say that a purely protected water-supply will never give rise to cholera. Then, the food materials that are placed at the disposal of the people are not protected. We have seen an unseemly number of cases of food poisoning here and elsewhere. This is due to the conditions under which food is being prepared. I have no doubt about it and I have seen some of these places. At 3 o'clock in the morning they have to get up, grind the flour for the favourite South Indian dish. If in that dish lizards, scorpions and various things get in, there is nothing to be surprised at. This is how it is prepared. When these people are indiscriminately given permits to sell the food stuff, the result is obvious.

There is one thing that I would like to suggest. In places where water-supply is to be given or has been given, there must simultaneously be planned surveys for an underground drainage. You may probably put up later but the plan should be there so that whenever there is a possibility, you may be in a position to

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [8th March 1963]

see that this underground drainage, is also given. If water supply is given without drainage there will be more of mosquitoes, more of flies and more of other things.

A great deal has been said about adulteration of drugs. I am sorry to say that adulteration of drugs is not yet on the decrease in spite of the fact that we have some well-known complaints. The trouble about it is that the drug industry is thought of as an industry by the Centre. The report which I have referred to give great details of how this adulteration takes place. The drug industry is not an industry to be given to a person who has money but no principles so that he can run this industry as he likes. That is the first thing to be taken note of. Secondly, many incidents have occurred where the distilled water that is given for certain injections is not pure. I have suggested to those who came into contact with me that if any drug requires a solvent to be given as injection, it should be the responsibility of the drug industry to get this distilled water and to sell it along with the particular medicine that is given. My hon. Friend the Lady Member is not here. She condemned all these newfangled drugs. As one who has survived very serious illness, I cannot agree with her. I should like to say that these have their places. It does not mean that the other systems of medicine should not be encouraged. It is a great mistake to suppose that we are for or against them. What we are against is adulteration in education just as we are against adulteration in food. I am glad the Government here as well as at the Centre have recognised that principle.

So far as the Government servants are concerned, I agree that they must have some sort of medical relief. But the way in which it was hustled by the previous Government is a thing about which I have taken serious exception. To-day you may go and see in the hospitals. It is the Government officials and the N.G.O.'s who are practically occupying the best of attention because the doctors dare not do anything else. The General Hospital is meant for the poor and not for the well-to-do. There must be an attempt to see that the poor get proper treatment. I have always stated that like the Employees' State Insurance Hospital, there must be a separate hospital where these people could be looked after and a specialist of the General Hospital can always go there.

I now come to another important subject in which I have always been greatly interested and I hope will be pardoned if I say a few words. Education is undoubtedly the root of all success in any country. I am glad to note that so far as education is concerned, the Hon. the Finance Minister has stated that "in readjusting the priorities in the Plan, we have taken care to maintain the present tempo of development in respect of schemes relating to education." As a matter of fact, by 1962-63, compulsory primary education has been extended to cover all areas in the State and in the current year alone 4 lakhs of additional pupils of the age group 6—11 have already been enrolled and for the next year, it is anticipated that 3 lakhs will be admitted in elementary

8th March 1963] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

schools. It seems to me that so far as this State is concerned, it has certainly taken measures to improve education and to broad-base education for all the requirements. Under the circumstances, I was pained to read a note which apparently the Education Minister of the Centre must have given. He stated in the Lok Sabha on the 20th February of this year that the State Governments had been asked to explore the possibility of levying an educational cess. Why this gratuitous advice to the State Governments? Are they not able to look after themselves? I will come to that a little later. He also stated that the Centre had given clear directives to the State Governments that there should be no rephrasing of primary education programmes and that every possible effort should be made to keep up the tempo which was created during the first two years of the Plan. May I ask the Education Minister whether it was after this directive that he thought of putting up the Education Demand to the extent to which he has? My chief objection to these cheap methods of popularity is this. The Central Ministers should not think that they are V.I.P.'s and that State Ministers are V.U.P.'s. State Ministers are quite as capable as the Central Ministers and in fact, in my opinion they are more capable than the Central Ministers. That brings to the mind a feeling that the oversight of the State Minister is to be filled up by the Central Minister. I have strongly objected time and again to this sort of attitude being adopted. We are willing to have advice from the Prime Minister who is the only person that can give us advice. If every Central Minister wants to admonish the State Minister and give his own opinion about what ought to be done in the State, I venture to suggest that the Constitution is being flagrantly violated. Not only that. I should like to state another thing that has come to our notice. Recently, it has been stated in Parliament—it is a convenient thing to state in Parliament because in a divided House with so many estrangements between State and State any Minister in the Centre can say what he likes—that so far as University Education is concerned, it should be made a concurrent subject. I should like to tell you this. Those of you who will care to go through the Constitution will find that it is a State subject at present. The Education Minister at the Centre proposes to make it a concurrent subject and for this purposes he has selected five good men and true of Parliament to go through the whole thing and give their considered opinion. I do not know who these good men and true are but I am sure the Hon. the Education Minister should have satisfied himself before appointing the Committee as to the wisdom of asking the Committee to go through this question. I should like to tell the Education Minister that when this subject came up before the Inter-University Board on the 8th or 9th February last, by a resolution introduced by a Vice-Chancellor who is a Vice-Chancellor of the Central University, violent opposition was expressed from all quarters, that this was not a proper thing to do, that the States could be trusted to look after the Universities much better than by a centralised agency. I need not remind the

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [8th March 1963]

hon. Members of the House what the object of including this in the Concurrent List is. Even when primary education is only in the State list, the Education Minister at the Centre thinks of giving directives to the States. If it is in the Concurrent List, I think it had better be completely given up by the State and handed over to the Centre. But you might ask: 'Would it not be better if there is a single agency to control the Universities?' I would, in answer, only point out that there are at present four Central Universities guided, controlled and financed hundred per cent by the Hon. the Education Minister at the Centre. Shall I narrate to you the history of these Universities? Do you want me to go into the history of the Banares University and the cauldrons into which it has gone? Shall I tell you about the Aligarh University for which more than one Commission had to be appointed? Or shall I go into the history of Viswa Barathi? Sir, being myself in the unfortunate position of the Vice-Chancellor, I should like to draw a veil and just say that it would be to the greatest detriment of Universities if they are to be put in the Concurrent List. I have no doubt about it. Whatever our difficulties, whatever our difference—and I for one have had the unfortunate experience of having had differences previously and hon. Members of this House know that too well—I would prefer any day that these Universities must be the responsibility of the State Governments so that the State which is interested in the Universities must through the Legislative Assembly and the Legislative Council give them such advice as they feel necessary.

Sir, another very strange thing has also been brought to the notice of everybody. On a former occasion when I had to speak about this, I said that it was not right that we should unhesitatingly go into the All-India Services for several things. At the present moment the All-India Services are the Indian Administrative Service, the Indian Police Service and the Indian Foreign Service. They now want to include three more in this, Engineering, Medical Service and Forest Service. I have no objection to their making the Forest service a Central service. They can wander there. (Laughter) So far as Medical and Engineering are concerned there may be some object in having a skeleton staff of All-India Health Services because problems relating to health are not confined to one State or another. This border does not exist so far as the health problems are concerned. I am not very much convinced that an independent All-India Engineering Service is necessary. I have spoken about it already. Our Engineers in the provincial service are quite as capable of putting up these luxury palaces for the Central Government as anybody else. Still if they want to have central palaces created and they want the All-India Service of Engineers, I do not mind. They may not interfere with our regular mode of life. I strongly urge upon the Hon. the Minister for Education to see that there is no ground given for an Indian Educational Service. We have had an education service in the past and from experience I can say that it has not been a complete success, and to-day it will be a more complete

[9th March 1963] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

failure than a complete success. All sorts of considerations will come in, communal, religious, linguistic, territorial and other patriotisms and these will affect all those who are to select the personnel for the service. We have sufficient problems of our own. Let us not also get these problems into our midst. I, therefore, hope that the Hon. the Minister for Education and our Hon. the Chief Minister and his Colleagues will see to it that this further inroad into State autonomy is not there.

I come now to a subject which has been agitating the minds of many people, the question of the languages. Recently questions were asked in Parliament and I regret to say by some of our own representatives who naturally wished to out-herod Herod as long as they are in Parliament, whether the three-language formula has been adopted, why examinations are not held in a particular language and in reply it has been stated that at the Zonal Council meetings all these things would be discussed. I have not the privilege of knowing the mind of the Hon. the Education Minister. But I would like to tell him this. While the three language formula has been adopted in whatever limited manner they think, in all non-Hindi speaking places, I have unfortunately the information that so far as the predominantly Hindi speaking areas are concerned such as Bihar, Uttar Pradesh and Rajasthan, there is no such thing as the three language formula in those States. They have not even appointed teachers. They may plead that teachers are not available. Whatever it may be, the position to-day is that the three language formula is dead as door nail so far as the Hindi speaking provinces are concerned.

Sir, I am one of those who feel that the only method of encouraging Hindi is by making it obligatory on all those who enter the Central services in whatever category and laying a condition that within two or three years after entering the service, they must pass a test in Hindi prescribed by the Central Government. That is the only way in which real integration can take place. If you dream of integration throwing out the net all through, you will never attain it. Anyway, Sir, that is a point that the Government have to decide. I cannot say more about it.

So far as education is concerned, I feel that at present it may not be well for me to speak about it in detail because the Hon. Minister has got a Legislature Committee to consider this question and he has promised to publish a White Paper and bring it to the notice of the House when a full dress debate can be had. But I should on this occasion like to express publicly our gratitude to the Hon. the Prime Minister who has not only sent a circular to all States to retain English as an associate language but has also given a definite indication that the Bill to make English an associate language for an indefinite period beyond 1965 will be introduced not later than 15th of April and will be passed into law. That is the measure of wisdom that our Prime Minister has got. There are people who may not agree with me. They

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [8th March 1963]

know not what they say. Therefore, we hope and pray that wisdom will dawn on them at least after the Prime Minister's attitude has been clarified.

4-50
p.m.

I Now, Sir, there are certain matters pertaining to education which are within the purview of the Hon. the Education Minister, the Hon. the Health Minister, the Hon. the Industries Minister who probably has gone to Delhi. I want to make this clear that so far as these factors are concerned, the prime necessity is not merely to produce quantity but also to maintain quality. It would be of no use producing a large number of doctors half-baked or engineers half-baked or any other sort of half-baked technical personnel. I am very glad indeed to note that the Hon. Minister proposes to open a medical college. I hope and trust that she will see to it that a post-graduate college is also opened so that the teachers may be trained in those colleges. Fifty years and more it is since I left my college. I am only say that whatever may have been the defects in those days, there had been a certain amount of compactness in the college which enabled us to know who is who and who are our teachers. To-day perhaps the students may not know the teachers and certainly the teachers do not know the pupils in professional courses. This is unfortunate. Therefore, I plead that while in every way the intentions of the Government particularly in this emergency will have to be fulfilled, there must be consideration given to any recommendation to see that the teacher programme is also maintained.

Sir, so far as industries are concerned, within the last few years, on account of our own efforts and on account of the interest that our Government have shown, there are certain industries. These are not public industries. They are what are called private industries. I know there are some people who are greatly susceptible to the term private industries. I appreciate their feelings. On the other hand, Sir, if Madras State is a little on the map of industrialisation, it is mostly due to the private sector. I was greatly heartened to read the speech of the Leader of the House wherein he says, 'In promoting the establishment of new industries and thus providing increased opportunities for employment, we have eschewed dogma in regard to the relative roles of public and private sectors, and tried to pursue a policy of active encouragement of private enterprise in all fields where it could make an effective contribution'. I respectfully congratulate the Government on this statement which, I think, was long over-due. We have been all the time during these 15 years shouting two slogans, namely 'Dare not ask any questions, dare not even suggest alternatives'. That has been our position. Even to-day that is our position in many respects. As you would have seen in the debates of the Lok Sabha, whenever it suits us, we call the Father of the Nation to our aid. It is a very good thing indeed. But at other times most of us like myself may not remember him at all. I hope that all those who are following in his footsteps remember him for all occasions. Sir, there is one point that I have to say, that is, in

8th March 1963] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

these enterprises there is a difficulty that has come in the way of certain of these private enterprises which have started with a large amount of borrowed capital. These enterprises will either have to close down or be in serious difficulties. I am not talking of the dividends. I am not talking of the profits. Let there be no profits. Let there be no dividends. It is the rule of the private sector to see that profits are not announced for a number of years till the industry grows, and then only any dividends are declared. But here owing to the policy which is being pursued, the question arises as to what is to become of the newly started enterprises like the Aluminium factory with a capital of Rs. 11 crores and which has not gone into production, but still will be subject to taxation. For this factory, I understand the Government have given a crore or a crore and a half rupees. What is the position of this enterprise, I cannot see. Let it not be considered by some of our friends on both sides that this is all a capitalist venture. Let us not have anything to do with the admiring way in which they are going to state a fact that all capitalism is destroyed. But I suppose that by that time another ideology will go over the country.

Now, Sir, a great deal has been said about the taxation policy of the Government. I am sorry that even if a suggestion is made, it is taken as an affront. That is not the way in which democracy can flourish. We must have freedom of speech. We must have the legitimate method of ventilating ourselves so that it may not be a suppressed emotion. One of the chief things in psychological therapy is that one must allow the person to speak out. It is no harm. At any rate, I am not going to say anything about this taxation policy except to say that we must wholeheartedly accept it for two reasons. There is no doubt that there is an emergency, and as far as I can see, the emergency is not an ordinary emergency. The latest statements published by our erstwhile friend and colleague—Hindi-Chini Bhai Bhai', make it abundantly clear that what is being planned is something far more serious than any of us thought was possible. I venture to feel—I hope I am entirely wrong—that the next world war will be in Asia, and that unfortunate India may have to be one of the centres for this global war to take place. Events are showing themselves. May I hope that I am thoroughly mistaken? But whatever it may be whatever may have been the past it is no use our trying to see what the past has been. We must strengthen ourselves for the future. Therefore, I feel that every measure of taxation must be taken in the hope that it will be utilised in the proper manner and for the proper purposes. I am not prepared to say more than that. At the same time, those who are affected naturally ask, 'What is the measure of retrenchment that the Government are going to adopt? How has the Finance Minister thought of retrenching and controlling the unessential expenditure?' Sir, I was in Government service in the pre-Independence days and, unfortunately, therefore I had experience of a different method of tackling this problem. The Finance Minister of those days,

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [8th March 1963]

and I respectfully suggest it to the Hon. the Finance Minister here, would not pass a single item from whatever department it might come. For any increase in the category of clerks, the proposal had to go to the Finance Department, and if the Finance Department felt that it could not agree, the Finance Minister would not agree even if tea is served between the two. The proposal would not be sanctioned. I want the Finance Ministers of the State and the Centre to take that sense of responsibility in administering the funds of the State. They are the only persons who are competent to know what is what and to distribute in an equitable manner the resources of the country and to see that they are not wasted.

Sir, we are now thinking of foreign exchange. How comes it, Sir, that when we inherited this Independence or when we got this Independence, the foreign exchange was of the order of 1,500 crores, and to-day we have dwindled to the position of not even 100 crores or thereabouts? They may say that they have done so many things. Let me tell them that we had over Rs. 3,000 crores of foreign loans and that foreign aid and foreign loans were flowing into our country and so we have exceeded Rs. 4,500 crores in these fifteen years. That does not matter. If this is done so that the productivity of the country has improved, it is well and good. But let us realise that while we are increasing our productivity in our country, other countries are not sitting idle. I have seen a good bit of the activities in other Countries. My doubt in respect of the steel projects and other mills is that whether we will be in a position to export and earn foreign exchange on it with the limitations that we have to place on the prices. I put this proposition to those in authority, because I am not able to answer the point.

5-00
P.M.

So far as retrenchment is concerned, as far back as 3rd July 1957 I stated in this House that there was a top-heavy administration in certain departments in the Centre. I shall not name the departments. I shall just say that in a particular department, besides the Ministers who are three or four, their Personal Assistants and their house hold staff, three Secretaries, six Joint Secretaries, Personal Assistant and Steno-typist for each of these Secretaries and Joint Secretaries, 15 Deputy Secretaries, 31 Under-Secretaries and 60 Section Officers are required. Each of them gets a salary of not less than Rs. 1,000. One has only to go to Delhi and see this. It has become a completely officialised Centre with thousands of people in the lower categories and hundreds in the higher ones. I do not want anybody to be retrenched. But in this Emergency it is possible to so adjust their activities that they can be shifted to various other departments and economy may be effected by not increasing the staff.

Sir, many people have referred to the composition of the Madras Ministry. My colleague Mrs. Clubwala Jadhav paid them the usual, illimitable compliments which are well deserved. I

8th March 1963] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

am not disputing it. With nine Ministers this Madras State has been able to function. I won't say that there are not gaps. Perhaps my Friend will get a little annoyed if I say that. But I am not accustomed in my place to offer felicitations and bouquets as the hon. Lady Member is so richly gifted to offer. But I do say this. Comparing the work of this State with that of other States, I think we can well claim to be the best managed State with the minimum of Ministerial establishment. This may not mean that I am against a flock of Ministers. But with each Minister a whole series of subsidiary establishment like Secretaries, Joint Secretaries, Deputy Secretaries, steno-typists, etc., comes in. That is where the difficulty comes. In whatever manner possible I ask whether there is retrenchment called for. I am glad that the Hon. the Finance Minister of the Centre has in yesterday's speech in the Rajya Sabha stated that he is going to take note of it and see that the officials are given other work, or employment. I venture to think that some of the Ministers also will be given other employment. (Laughter)

There is another thing that I want to say. We have been seeing after the Emergency Ministers from the Centre coming to the State on innumerable occasions. If they come paying their own expenses, nobody bothers about it, but it is at State expense that they come a dozen times within three or four months for all sorts of functions for which they can send messages which can be read on the All-India Radio. I do feel that it is possible to effect economy in this direction. May I also say I hope I will not be mistaken—that Ministers of the Centre must confine themselves to the particular portfolios and must not comment on or interfere with the policies of the State Government? The Hon. the Prime Minister gave a general hint when a certain amount of difference of opinion arose between Central Ministers, that he hoped that this would not happen again. Is it not all the more necessary and quite in decorum for any Minister of the Centre, whatever his anxiety may have been, whatever his policy may have been, to see to it that he does not on public occasions refer to any differences in policy between the State Government and his own policy? He can talk in private to the Hon. Minister and convince him and do whatever he likes. I have no hesitation in saying that it may be all right. But I do feel that on public platforms this sort of differences must not be expounded in the interests of sound administration and good relations between the State and the Centre.

Lastly, I come with a great deal of hesitation to what is known as the Gold Control Order. I think no order of this kind has produced more violent reaction in the country, more violent speeches on either side of the House, than this Gold Control Order. I have no objection to all the gold being controlled. This has been necessitated because of the deficiencies of administration. People smuggle gold. Yes, but where is the smuggled gold? Why is it that people have got so much smuggled gold? When I refer to Bombay, I hope Mrs. Clubwala Jadhav would not be offended.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [8th March 1963]

I saw it in the papers. That is why I referred to it. Now, there is something radically wrong in the State of ours to-day. We have gained independence: we have lost our moral stature. What is it that we should do? I do not mind any order of the Government if it produced Rs. 30 or Rs. 50 crores. Let them have it. But, at the same time, I do feel that the Government must be very reticent in prescribing what sort of gold ornaments should be worn. It is said that only 14 carat gold should be used. Why not 9 carat gold? I have seen it sold in many European countries. Why not no gold at all? Why not say, "We are not going to give any gold this year"? That will produce a greater amount of calm than this fantastic idea that 14 carat gold may adorn the lady. Our ladies are more sensitive than we men unfortunately are, we have seen it ourselves in this House. Therefore, I would respectfully say that this Gold Control Order should have been introduced in different times. If you say that there will be no gold for one year, it may be all right. So far as goldsmiths are concerned, they are not going to be much better off by 14 carat gold or by 9 carat gold. Suddenly you cannot reform. The analogy of Suthee has nothing to do with it. That was done by a different Government. I doubt whether they will do it under present conditions. These analogies have nothing to do with the particular likes and dislikes of the women folk. Psychologists will tell you that the most dangerous thing is try find what a woman likes. I can say this from my 50 years of experience in the medical profession. Let not, therefore, this Gold Control Order be taken as if it were one of those wonderful things that ought to be done. I find suddenly many people who had never thought about it are more eloquent than the Finance Minister himself—I do not know for what reason. I wish them joy.

Finally, Mr. Chairman, I want to say this. We are all in a very difficult position. There is no doubt that the country is passing through a very critical phase. Therefore, I do feel that every attempt should be made to bring together the different sections. Irrespective of a little gain here or there, irrespective of success in a bye-election here or there, irrespective of gaining a little more publicity by expounding a thing, whether it be for or against the Government, let us remember that there is a more healthy and more vital aspect of public relationship that ought to prevail. What I saw in the month of October I do not see in the month of March. What has happened to us? We are, after all, of a passing generation. Let the younger people realise that the safety, honour and independence of the country depend upon them. Let us close up our ranks. Let us not fritter away our energies. I make this appeal as much to those who are in power as to those who are outside.

Thank you, Sir.

(Deputy Chairman in the Chair.)

8th March 1963]

5-10
p.m

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இவ்வாண்டு நிதிநிலை அறிக்கை மீது பேசுவதற்கு எனக்கு அளிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்திற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த நிதிநிலை அறிக்கை இவ்வாண்டு தயாரிப்பதில் நமது மதிப்பிற்குரிய நிதியமைச்சர் அவர்கள் முதல் தரமான ராஜதந்திரத்தைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்ட் சிஸ்டம் காரர்கள் நம் நாட்டின் மீது படையெடுத்ததைத் தொடர்ந்து நாட்டு பாதுகாப்பு சக்திகளைப் பலப்படுத்துவது அத்தியாவசியமாக இருக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து இந்த ஆண்டு மத்திய அரசாங்கத்தின் நிதிநிலை அறிக்கையில் நிறைய தாங்கமுடியாத வகையில் வரிகள் வரக்கூடுமென்று யாவரும் எதிர்பார்த்துத்தான் இருந்தார்கள். அப்படி வரக்கூடிய பெருவாரியான வரிகளுக்கு மக்களுடைய எதிர்ப்பு கடலலைப் போல வதைப்போல் எழுமென்று எதிர்பார்த்தோம். இந்த நிலையைச் சரிவர நிதானித்துக்கொண்டு நமது மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய அறிக்கையைத் தயாரிக்கும்போது ஒரு புது வரியும் அறிக்கையில் இல்லாமலே அரசாங்கத்தின் மீது வரக்கூடிய சகல கண்டனங்களையும் திசைமாற்றி டில்லி அரசாங்கத்திற்குத் திருப்பிவிட்டார்கள். இந்த மன்றத்தில் பேசமுற்பட்ட பல பொறுப்புள்ள அங்கத்தினர்களும் கூட பட்ஜெட்டைப் பற்றிப் பேசும்போது தங்கள் வரம்புக்கும் அப்பாற்பட்டதாகத் தெரிந்த வர்கள்கூட மத்திய அரசாங்க பட்ஜெட்டைப் பற்றி அதிகமாகவும் மாகாண அரசாங்கத்தின் பட்ஜெட்டைப் பற்றிக் குறைவாகவும் பேசக்கூடிய காட்சியை நான் கண்டேன். அந்த நிலைமையில் அமைத்தார்கள் தந்திரமுள்ள நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள். இந்த ஆண்டு வந்த மத்திய அரசாங்க பட்ஜெட்டை அலசி ஆராயும்போது அதற்கு முன்பு வந்த தங்கக் கட்டுப்பாடு உத்தரவைப்பற்றி சிந்திக்கும்போது, நான் கவனித்தது என்ன வென்றால் நமது மதிப்பிற்குரிய கனம் மொரார்ஜி தேசாய் அவர்கள் முன்பு தற்காப்பு மந்திரியாக இருந்த வி. கே. கிருஷ்ணமேனன் அவர்கள் சென்ற திசையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆட்சிப் பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் மக்களுடைய கருத்துக்களை அனுசரித்துச் செயல்படவேண்டும். மாறாக நடப்பவர்கள் மக்களைத் தங்களுடைய கருத்துக்களுக்கு ஆட்டிவைக்க முடியுமென்ற கருத்தால் அல்லது ஆட்சிப்பொறுப்பின் அதிகாரம் கிடைத்த ஒரு போதையில் எண்ணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு என்ன கதி நேரும் என்று நான் விளக்காமலேயே தெரியும். இவ்வாண்டு அறிக்கை நமது மாகாணத்தைப் பொருத்தவரையில் நான் படித்தபோது, அதிலுள்ள ஒரு பாராவைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டேன். எலக்ட்ரிசிட்டியைப் பொருத்து காணப்படும் அந்தப் பாராவில் மேட்டூரில் இவ்வாண்டு கோடை காலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மின்சார நிலையம் தடைபடுத்தப்படும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் அதிர்ச்சி கொடுக்கக்கூடிய ஒரு செய்தியாகும் சாதாரணமாக கோடை

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [8th March 1963]

காலம் வந்தால்தான் மின்சாரக் குறைபாடு உச்சத்திற்கு வருகிறது. அந்த நிலையில் கோடை காலத்தில் மேட்டூர் உற்பத்தி நிலையம் தடைப்படுத்தப்படுவது என்றால் எப்படித்தான் அந்த சமயத்தை நாம் சமாளிக்கப்போகிறோம் என்று என்னால் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. இந்த நிலையில் நாட்டின் தற்காப்புக்காக ஆங்காங்கு உற்பத்தி பெருகவேண்டுமென்று அரசாங்கம் சொல்லுகிறது. தொழில் அதிபர்கள் உற்பத்தியை அதிகரிக்க முற்படும் போது கட்டுப்பாடு உத்தரவு மின்சாரத்தின் மீது வருகிறது. அந்த நிலையில் உற்பத்தி பெருகுவதைவிட குறைபக்கூடிய நிலை தான் வருகிறது. பருவகால மழையின் காரணமாக இந்த உத்தரவை அரசாங்கம் பிறப்பிக்கும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு உட்பட்டது என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் வரக்கூடிய கோடைக் காலத்தில் மேட்டூர் டன்னஸ் திட்டத்தை அமுலாக்குவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. வரக்கூடிய மே மாதத்தில் நெய்வேலியில் மூன்றாவது மின்சார உற்பத்தி நிலையம் துவக்கப்படலாம் என்று அறிகிறேன். அந்த நிலையம் துவக்கப்படும் பட்சத்தில் அதற்குப் பிறகு மேட்டூர் டன்னஸ் திட்டம் அமுல்படுத்தப்படுமானால் வரவேற்கத் தக்கது. மேட்டூரில் ஏற்படும் குறைவுகளை நெய்வேலி திட்டம் சரிகட்ட முடியும். அந்த முறையில் எப்படியிருந்தாலும் மேட்டூரில் தடை போடுவதை மிகவும் நிதானத்துடன் செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தேர்தலைப் பற்றி மத்திய அரசாங்கம் பார்லிமெண்டுக்கும், மாகாண சட்டமன்றத்திற்கும் உபதேர்தல்கள் நடத்தும்படி உத்தரவு பிறப்பித்துள்ளது. சீனக்காரனுடைய ஆபத்து நாட்டுக்கு இப்பொழுது குறைந்தாவிட்டது என்று மத்திய அரசாங்கம் நினைக்கிறது என்றுதான் இந்த உத்தரவைக் கண்டு முடிவு கட்டவேண்டியிருக்கிறது. இந்தத் தேர்தல் நடத்தக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை உருவாகி இருக்கிறது என்றால் நான் சொல்லாமலே அடுத்து தொடரக்கூடியது முனிசிபல் தேர்தலும் நடத்துவதற்கான ஒரு சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது என்பது தான். சென்ற மாதத்தில் இந்தப் பிரச்சனையின் மீது நான் இங்கு பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு உபதேர்தல் நடத்துவது விரும்பத்தக்கதல்ல என்றும் தேர்தல் நடத்தாமலே அந்த ஸ்தானங்களைப் பூர்த்தி செய்ய அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சொன்னேன். இன்றைக்கு அந்த அபிப்பிராயம் பொருத்தமாக இல்லை. இன்றைய நிலைமை அதற்கு நேர் மாற்றமாக இருக்கிறது. ஆகையால் என்னுடைய கோரிக்கை என்னவென்றால் தேர்தல் நடத்தக் கூடிய சூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது என்று அரசாங்கம் நினைத்து உத்தரவு பிறப்பித்திருப்பதால் நாம் ஒத்திவைத்த முனிசிபல் பொதுத் தேர்தல் யாவும் விரைவில் நடத்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசாங்கத்தினது கருத்தை மாகாண அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிறார்களோ இல்லையோ, அவர்கள் அந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால்,

8th March 1963]

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

முனிசிபல் பொதுத் தேர்தல்கள் நடத்தக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகவில்லை என்று மாகாண சர்க்கார் நினைத்தால் அந்தத் தேர்தலை நடத்தாவிட்டாலும் உபதேர்தல்கள் முனிசிபாலிடிகளிலுள்ள காலி ஸ்தானங்களுக்காவது உடனடியாக நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நமது நாட்டின் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின்படி பள்ளிகளில் மத போதனை போதிக்க வகையில்லாமல் இருக்கிறது. ஆனாலும் பள்ளிகளிலே உள்ள புத்தகங்களில் வேதங்களிலே, புராணங்களிலே சிறுசிறு பகுதிகள் பாடங்களாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். இந்தத் திட்டத்தை உண்மையிலேயே நான் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். இந்தத் திட்டமானது செயல்படுத்தப்படும் முறையில் குறுகலான நோக்கத்துடன் இல்லாமல் பரந்த மனப்பான்மையுடன் செயல்படுத்தப்பட வேண்டுமென்பது என்னுடைய அவா. இனிமேல் வகுப்புகளுக்கு நிர்ணயிக்கப்படும் பள்ளிப் புத்தகங்களில் நமது இஸ்லாமிய மதத்தினை அடிப்படையாகக்கொண்ட திருக்குரானிலிருந்து சிறுசிறு பகுதிகள் முகம்மது நபிநாயகம் ரசூல் (சல்) அவர்களுடைய உபதேசத்திலிருந்து சிறுசிறு பகுதிகளும், பைபிளிலிருந்து சிறுசிறு பகுதிகளும் சேர்த்து புத்தகங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

5-20
P.m.

அடுத்தபடியாக, தங்கக்கட்டுப்பாடு வந்ததன் காரணமாக பொற்கொல்லர்களும், செயற்கை வைரம் செய்யும் தொழிலாளர்களும் தேனில் விழுந்து தத்தளிக்கும் ஈ போல தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தமிழ்நாட்டில் பாதிக்கப்பட்ட அளவுக்கு வேறு எந்த மாகாணங்களிலும் பாதிக்கப்படவில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். நகர ரீதியிலே எடுத்தால் திருச்சியிலுள்ள தொழிலாளர்கள் எந்த அளவு பாதிக்கப்பட்டார்களோ அந்த அளவு இந்தியாவிலே எந்த நகரத்திலும் பாதிக்கப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். செயற்கை வைரங்கள் திருச்சியிலே பெருவாரியாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டு இந்த நாட்டின் இந்திய தேசத்தின் எல்லா ஊர்களுக்கும் அனுப்பி விற்பனை செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக அந்த ஏழைகள் எல்லோருமே வேலையில்லாத நிலையிலே இன்றைக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். திருச்சி நகைக் கடை தெருவிலே கடைவீதியிலே சென்று பார்த்தால் ஜகதஜோதியாக காட்சி அளித்துக்கொண்டு இருந்த அந்தக் கடை வீதி இன்றைக்கு பினம் விழுந்த வீடுபோல் காட்சி அளிப்பது பரிதாபமாக இருக்கிறது. இந்த ஏழைகளுக்குப் பரிகாரம் தேட வேண்டிய பொறுப்பு நமது அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தது என்பதை அரசாங்கத்தவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிவாரணம் வகை செய்வதற்கு ஆங்காங்கு நாலு நகரங்களிலே 14 காரெட் தொழிற்சாலைகள் அரசாங்கப் பொறுப்பிலே ஏற்படுத்துவதாக அரசாங்கம்

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [8th March 1963]

பிரகடனம் பிறப்பித்திருக்கிறது. இது வரவேற்கத்தக்க ஒரு திட்டமாகும். ஆனால் இந்தத் திட்டத்தைப் பிரகடனப் படுத்தி ஒரு மாதத்திற்கு மேலாக பத்திரிகைகளிலே அறிக்கை வந்து கொண்டிருக்கிறது. அன்றாடம் ஜீவனம், நடத்த முடியாது திண்டாடிக்கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு எப்பொழுதுதான் இந்தத் திட்டம் வருவது? ஒரு பழமொழி தமிழில் சொல்லுவார்கள். ஐயர் வரும் வரை அமாவாசை காத்திருக்குமா என்று. அதுபோல 14 கார்ட் தொழிற்சாலை துவக்கும் வரை பசி இவர்களை விட்டு வைக்குமா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். எது செய்தாலும் இந்தச் சூழ்நிலையை அனுசரித்து உடன் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பது என் கோரிக்கை. இயற்கை கோபத்திற்கு பலியாகி புயலாலும், நெருப்பு விபத்துக்களாலும் பாதிக்கப்பட்ட கூடியவர்களுக்கு உடன் நிவாரணம் என்ற அடிப்படையில் ரூ. 40 ஒரு குடும்பத்திற்கு அரசாங்கம் கொடுத்து உதவுவது உண்டு. இந்த இயற்கைக் கோபத்திற்கு ஆளானவர்கள் ஆக இல்லாவிட்டாலும் நமது கனம் மொரார்ஜி தேசாயின் கோபத்திற்கு ஆளாகியவர்கள் என்று கருதி, இவர்களுக்கு அரசாங்கம் அந்த முறையிலே உடன் நிவாரணம் ஒரு குடும்பத்துக்கு ரூ. 40 ஆவது கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்பது என் கோரிக்கை. அந்தத் தொழிலாளர்கள் மறுபடி வேலை ஏற்றுக் கொண்டு சம்பாதினை சம்பாதிக்க முற்படும் வரைக்கும் மாதாமாதம் ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ரூ. 30 அரசாங்கம் கொடுத்து உதவி அளிக்க முன்வரவேண்டும். அவர்கள் வேலையில் அமர்ந்து விட்ட பிறகு அதைத் திருப்பிப் பிடித்து கொள்ளலாம். இந்தப் பிரச்சனையின் மீது அரசாங்கம் சிறிது அக்கரையோடு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று மிகவும் பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து பட்ஜெட் அறிக்கையிலே சேரி அபிவிருத்திக்காக என்று ரூ. 60 இலட்சம் ஒதுக்கி இருப்பதாக நான் பார்த்தேன். இந்த நாட்டிலே சேரிகள் இருப்பது இந்த நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு சாபக்கேடு என்பது என் அபிப்பிராயம். எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ இந்தச் சேரிகள் மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாட்டுக்கு விமோசனம் ஏற்படும். 60 லட்சம் ரூபாய் வருஷத்துக்கு என்ற அளவிலே நாம் சேரிகளை அபிவிருத்தி செய்து முடித்தோமானால், நான் கூறிக் கொள்ளுவேன் 100 வருஷம் சென்றாலும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சேரிகள் அழியாது. ஆக இது அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். அதிகரித்தது என்றால் 60 இலட்சத்தி லிருந்து ஒரு கோடி என்ற அர்த்தத்தில் நான் சொல்லவில்லை. 60 இலட்சத்தை 6 கோடிக்குக் குறையாமல் பத்து பங்காவது அதிகப் படுத்தி இந்தத் திட்டத்திற்குத் தொகை ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாண்டு அறிக்கை தயாரித்து முடிந்து விட்டது. அவ்வளவு பெரிய மாற்றம் ஏற்படுத்துவதற்கு வகையில்லை என்பதையும் நான் அறிகின்றேன். ஆனால் நமது மதிப்பிற்குரிய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனத்தில் வைக்க வேண்டும். 125 கோடி

8th March 1963] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

ரூபாய் பட்ஜெட்டிலே 6 கோடி அதிகமில்லை. அடுத்த ஆண்டு அறிக்கையிலாவது அந்த முறையிலே இந்தத் திட்டத்திற்கு பெரும் தொகை ஒதுக்க அவர் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து முதியவர்களுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்ய திட்டம் வகுத்து செயல்பட்டு வருவதை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் இந்த முறை செயல்படுவதிலே சில அகிருப்திகள் காணக்கிடக்கின்றன. உண்மையிலே 65 வயதுக்கு மேற்பட்டு, 70, 71 வயது உள்ளவர்கள் விண்ணப்பம்கூட நிராகரிக்கப்படக்கூடிய நிலைமையை நாம் காண்கிறோம். ஓட்டர் லிஸ்டைப் பார்க்கிறார்கள். அதில் வயது குறைவாக இருக்கின்றது. தள்ளுபடி செய்கிறார்கள். இது நியாயம். ஓட்டர் லிஸ்டில் பெயர் இல்லை என்றால், அதற்கு மறு பரிசீலனை செய்யாமலே கூடுதலான வயது உள்ளவர்களுக்கும் அவர்கள் வயது குறைவாக இருப்பதாகச் சொல்லி நிராகரிக்கப்படுவதை நாம் பார்க்கிறோம். இப்படி நிராகரிக்கப்படக்கூடிய விண்ணப்பங்களுக்கு ஒரு enquiry செய்வதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் வயதை நிரூபிக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட வேண்டும். ஒன்று அவர்கள் தங்கள் birth certificate வாங்கி produce செய்வதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படலாம். அது முடியவில்லை என்றால் அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்படக்கூடிய டாக்டர்களிடத்தில் அவர்களுடைய வயதை நிர்ணயித்து ஒரு சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி அவர்கள் சமர்ப்பித்து அவர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்க அரசாங்கம் வழி வகை செய்ய வேண்டிய அளவுக்கு சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவு அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இவ்வளவு நேரம் பேச அனுமதி அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்திக் கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 131. Notification issued with G.O. Ms. No. 105, Home, dated 8th January 1963, regarding collection of tax at concessional rate in respect of lorry bearing registration No. MDJ. 1358 belonging to the St. Mary's High School and Orphanage, Vellore.

* 132. Notification issued with G.O. Ms. 2818, Local Administration, dated 29th December 1962 for the exercise of the powers of the Inspector of Municipal Councils and Local Boards under the Rules, notifications and orders issued under the Madras District Municipalities Act, 1920, by the Chief Electoral Officer, Madras.